

No. **71** (10a)
2 SEPT.
1915
AFZONDER-
LIJKE
NUMMERS
7½ CENT

Panorama

GEÏLLUSTREERD-WEEKBLAD

A. W. SIJTHOFF'S UITGEVERS MAATSCHAPPIJ - LEIDEN

ABON-
NEMENT
PER
KWARTAAL
26
NUMMERS
f 1.30

BOTHA FEESTVIERING

Vrijdag 30 Julie 1915.

OFFISIEEL PROGRAMMA.

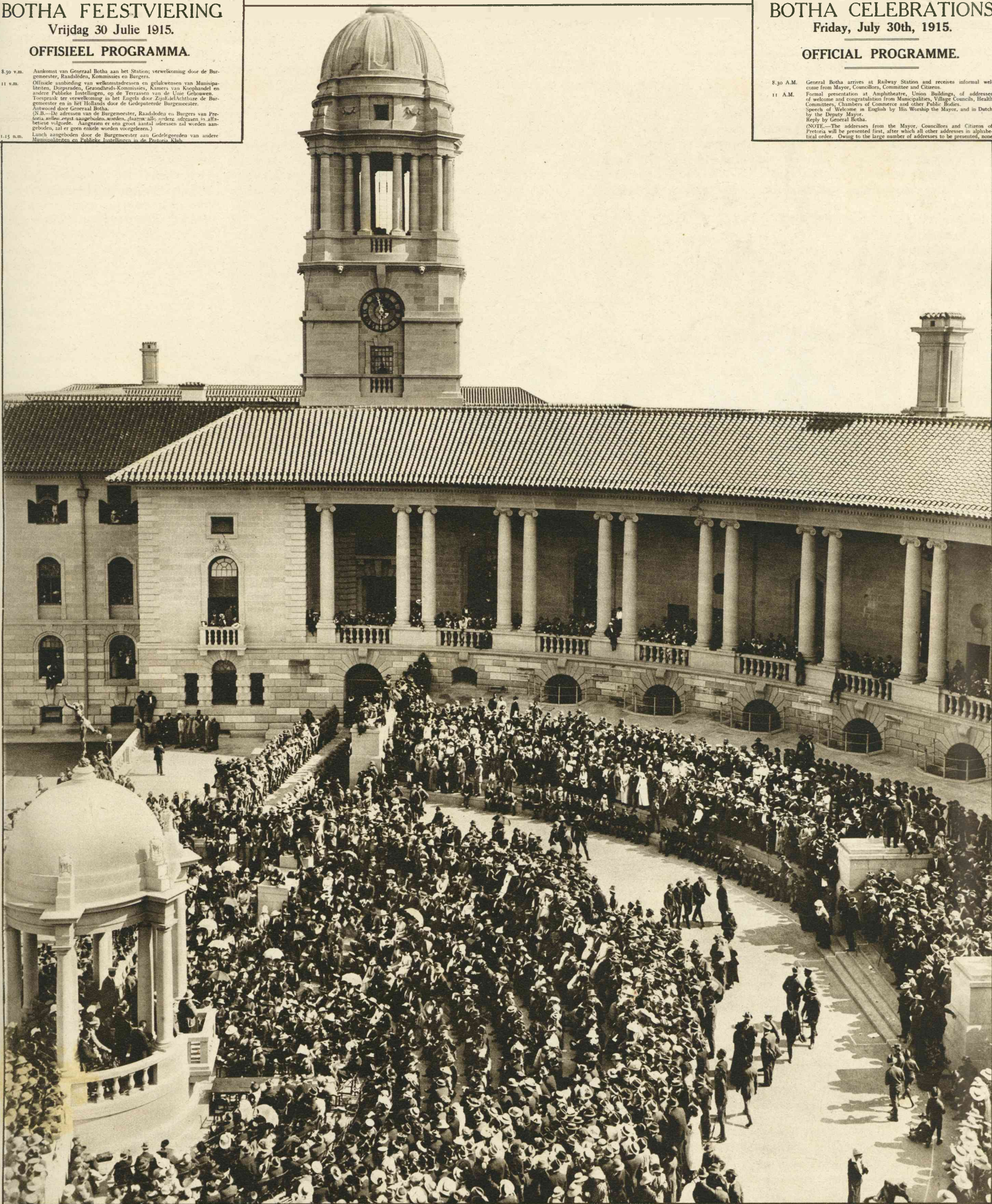
8.30 v.m. Aankomst van Generaal Botha aan het Station; verwelcoming door de Burgemeester, Raadsleden, Kommissies en Burgers.
11 v.m. Officiële aanbidding van welkomstadressen en gelukwensen van Municipaliteiten, Dorpsraden, Gezondheids-Kommissies, Kamers van Koophandel en andere Publieke Instellingen, op de Terrassen van de Unie Gebouwen. Toespraak ter verwelcoming in het Engels door Zijne Excellentie de Burgemeester en in het Hollands door de Gedeputeerde Burgemeester. Antwoord door Generaal Botha.
(N.B.—De adressen van de Burgemeester, Raadsleden en Burgers van Pretoria, zullen eerst aangeboden worden, daarna alle andere adressen in alfabetische volgorde. Aangezien er een groot aantal adressen zal worden aangeboden, zal er geen enkele worden voorgelezen.)
1.15 n.m. Lunch aangeboden door de Burgemeester aan Gedelegeerden van andere Municipaliteiten en Publieke Instellingen in de Pretoria Klub.

BOTHA CELEBRATIONS

Friday, July 30th, 1915.

OFFICIAL PROGRAMME.

8.30 A.M. General Botha arrives at Railway Station and receives informal welcome from Mayor, Councillors, Committee and Citizens.
11 A.M. Formal presentation at Amphitheatre, Union Buildings, of addresses of welcome and congratulation from Municipalities, Village Councils, Health Committees, Chambers of Commerce and other Public Bodies. Speech of Welcome in English by His Worship the Mayor, and in Dutch by the Deputy Mayor.
Reply by General Botha.
(NOTE.—The addresses from the Mayor, Councillors and Citizens of Pretoria will be presented first, after which all other addresses in alphabetical order. Owing to the large number of addresses to be presented, none

DE BOTHA-HULDIGING TE PRETORIA.

Na zijn succesvollen veldtocht tegen de Duitsche troepen in Duitsch-Zuid-West-Afrika, is generaal Botha door het gemeentebestuur van Pretoria op officiële wijze gehuldigd, terwijl er ook verschillende festiviteiten te zijner eere waren georganiseerd. Hierboven Gen. Botha [staande vooraan in den koepel] de toespraak v. d. Burgemeester van Pretoria beantwoordend.

UIT HET ZWARTE BOEK VAN 'N TELEGRAFIST

DOOR J. T. VAN LEIDEN

(Vervolg).

En rekening met iemand die me eens in Chicago den attorney en 'n dynamietpatroon op m'n dak stuurde, namelijk: je liefhebbende echtgenoot!"

Mary trachtte kalm te blijven.

„En wat voor straoefening denk je aan hem te voltrekken?" vroeg ze.

„O, ik ben niet van plan me er druk voor te maken," zei Hannock koeltjes. „Hij zal zichzelf straffen!"

Ze zag hem scherp, onderzoekend aan.

„Wat meen je daarmee?"

„Wel, denk maar eens aan: hij heeft op 't oogenblik z'n zak vol stukken van waarde, honderdduizenden die hij mij ontstolen heeft. Goed, best; ik gun ze hem, dáár! Maar ik heb — jou! En nu zullen we eens zien wie van de twee hij kiezen zal."

Hij lachte weer zijn valschen lach, en Mary voelde grooter afschuw voor hem dan ooit; voor de honderdste maal dien dag vroeg ze zich af hoe ze ooit had kunnen meenen voor dien man eenige genegenheid te hebben.

„Ik denk zoo," ging hij voort, „dat ik de waarde van mijn geld wel terugkrijg, hoe dan ook!"

„Je denkt te min over hem," zei Mary verachtelijk. „Als hij op dit oogenblik hier binnen kwam..."

„Maar dat wenschik juist! En dat zal hij ook! Luisternu eens naar wat ik zeg: als hij zoo flink is als jij denkt — en dat is hij — dan zal hij vandaag vóór midernacht hier binnen trachten te komen!"

„Dat zal hij zeker," riep Mary uit. „En met de heele politie achter zich!"

„O — politie — politie... Neen, hoor, maak je daar geen voorstellingen van. Er is in dit district geen politieman die er aan denkt tegen onze organisatie op te tornen! Menschliep, je zou verstedd staan wanneer je wist wat 'n invloedrijke beschermers we hebben! Hoogstens ondervinden we nu en dan last van den een of anderen nieuwen politiechef, die nog jong is en zich idealen maakt van plichtsgevoel en zoo; maar die wordt wel gauw murw. Neen, ik heb een hooger dunk van je man dan jijzelf: alléén komtie, en dat moet ik juist hebben!"

„En hoe dan?" vroeg Mary, die hoe langer hoe angstiger werd onder Hannock's luchtig gepraat.

„O, hij zal ondervinden dat 't binnenkomen hem héél gemakkelijk wordt gemaakt!"

„Bedoel je dat je hem hier wilt binnenlokken?"

„Lokken? Geen vinger zal ik uitsteken! Het lokken zal jij doen, en ik kom wel eens kijken — later!"

„Maar wat wil je dan toch!" riep Mary, trillend van vrees en onrust.

„De deur voor hem openzetten. Kijk maar eens hier. Dien ijzeren deksel van 't kolengat laten we vanavond, als bij vergissing, 'n beetje open. Dat komt in de beste families voor als er pas brandstof gebracht is. En 'n paar stukken kool laten we op 't trottoir

liggen. Dóódeenvoudig is 't. Je begrijpt toch dat-ie overal 'n toegang zoekt, die natuurlijk nergens vindt, en dan als vanzelfsprekend in de val loopt!"

Hij liep een eindweegs terug in de richting vanwaar ze gekomen waren, en vervolgde:

„Hij zal juist doen als wij nu: in deze richting loopen. Er staat hier immers geen stuk dat hem interesseeren kan? Zie je nu die koperen leuning langs den muur?"

Mary knikte zwijsend.

„Zie je er niets bizonders aan? Neen, hè? Maar let nu eens op."

Hij trok een hefboom neer op een nabijzijnd schakelbord en het electrisch contact uitte zich door een knistend geluid en het overspringen van blauwe vonken. Zonder iets te zeggen wees hij naar de leuning.

Mary's langzaam begrijpende oogen, star als die van een slaapwandelaarster op den koperen stang gericht, schenen van violet in zwart te veranderen. Het gepolijste metaal zag er uit als te voren, maar ze wist dat het een werktuig der vernietiging geworden was. Ze staarde ernaar, met wijd open, verbijsderde oogen.

Een beweging van Hannock bracht haar gedachten, die als verstijfd waren geweest, weer tot werking.

Met een uitdrukking van triomf in de lachende oogen zag Hannock haar aan.

„Wel?" was alles wat hij zei.

„O, Jim!" barstte ze hartstochtelijk uit, overspannen van zenuwen na hetgeen ze gezien had, „in 's hemelsnaam, laat hem zoo niet sterven! Geef hem een kans! Laat hem ten minste vechten voor zijn leven! Wees geen lafaard — hij is een man: wees er ook een!"

Hannock haalde de schouders op.

„'t Is z'n eigen schuld..."

„Maar 't is onmenschelijk, 't is duivelsch!" gilte ze, ging op hem toe, en greep zijn arm. „Wreek je dan op mij — doe met me wat je wilt, maar maak hem niet af als 'n hond, zonder een woord van waar schuwing! Het is afschuwelijk — ik kan de gedachte nauwelijks dragen!"

Hij schudde haar af.

„O ja, dat kan je wel; dat zal je trouwens wel moeten. En méér dan dat: je zult er bij zijn, en het heele tooneel bijwonen!"

„Ik... zal er bij zijn..." stamelde ze.

„Er vlak bij! Hier op deze plek!" Hij stampte met den voet op den grond.

Mary sloeg de handen voor de oogen als om het vizioen zelfs in haar verbeelding niet te zien, en zoo bleef ze staan, onbeweeglijk.

„En 't eind zal zijn dat over een onbekenden indringer, die met een stroomdraad in aanraking

kwam, 'ndoodsbericht in enkele bladen zal staan. En je zal wel je mond erover houden: jij moet maar niet bij de politiekomen, dat is beter voor je!"

„Denk je dat? denk je dat?" riep ze, stampvoetend van machtelooze woede. „Ik ben geen zwakkeling! Ik ken 't leven van z'n hardsten kant! En ik zal alles doen om hem te wreken, alles, begrijp je, al zou ik de rest van mijn leven er de gevangenis voor ingaan! Als je hem vermoordt dan zal je er voor bloeden, Hannock, dat zweer ik je!"

En als ik je je oogen nog niet uitkrab, dan is 't alleen omdat ik je geen kans wil geven me nu al onschadelijk te maken! Ellendeling, moordenaar!"

Haar oogen schoten de vonken van haar innigen haat; met opgeheven vuisten stond ze voor hem, en haar stem was heesch van drift.

Maar Hannock bleef kalm.

„Neen, dat zou zonde zijn, je nu al onschadelijk te maken. Jij moet juist de hoofdpersoon van het stuk worden!"

„Maar hoe dan! zeg me dan hoe! Denk je dat ik er bij zal staan en toezien? dat honderd mannen als jij me zullen kunnen weerhouden om hem te redden? O, schat me niet te min, en hem ook niet: we hebben je ééns te pakken gehad, en we zullen je nóg eens de baas zijn! Let op!"

„Nonsens," zei hij koel. Hij deed een stap naar haar toe. „Zie eens, m'n beste, de zaken kunnen nog wel geschikt worden. Met mij valt te praten. Ik heb je man aan 'n baantje geholpen toen ie zoo kaal was als de ratten — en hij heeft me verraden; voor jou ben ik goed geweest toen je 'n arm telegrafistje was — en je hebt me laten zitten, ofschoon 't er eerst op leek dat je me wel had willen trouwen. Dat zijn geen kleinigheden, om van dat kwart miljoen dollars nu maar niet te spreken. Maar zooals ik zeg: alles is vatbaar

DE DUITSCHE OPMARSCH IN HET OOSTEN.

Met een door de Russische legers blijkbaar niet te keeren zekerheid trekken de Duitse troepen steeds dieper Rusland in, terwijl voor hen uitgaat een onafzienbare stoet mannen, vrouwen en kinderen, die bij de nadering van den vijand huis en goederen in den steek hebben moeten laten, wíjl heele dorpen in de asch werden gelegd. Steeds verder trekken zij, de rampzaligen, van al hun bezittingen beroofd, overnachtend in de inderhaast meegevoerde wagens of in het open veld, terend op den meegenomen mondivoorraad, terwijl bij iederen kilometer hun aantal vermeerderd met nieuwe slachtoffers, wier huis en bezittingen eenzelfde lot wacht. O! niet alleen op het slagveld worden de offers gebracht voor dezen gruwelijken wereldkrijg. Neen, duizenden rustige burgers, eens welgesteld, zagen zich reeds op deze wijze tot den bedelstaf gebracht. En voor deze offers, niet minder groot en wreed, wacht hun geen roem of eer, zooals den krijgsman ten deel wordt. Voor hen slechts... medelijden.

Hij had een stalen paneel opgenomen, dat tegen den muur stond, een rood geverfd stuk deurpantsering, dat bij den bouw was overgebleven. Met groote inspanning hief hij het op en hield het daarna enkele oogenblikken met uitgestrekte armen boven het hoofd.

„Hoeveel stroom er op 't oogenblik door die leuning gaat zou ik je niet kunnen zeggen, maar dat 't een behoorlijke portie is kan je zelf waarnemen. Ziedaar!"

Hij liet de stalen plaat vallen, tegelijkertijd snel terugspringend.

De slag waarmee het gevaarte den koperen stang trof werd verdoofd door het plotselinge sissen en gonzen van een bleekblauwe vlam waaruit een verblindende, bliksem-achtige lichtstraal opschoot; het metaal boog, kronkelde, sloeg om en om als een stuk papier dat in den haard verbrandt. Een benauwende reuk van gloeiende verf, vermengd met de gasachtige geuren die het ontbindende staal afgaf, vulde het lage gewelf.

„Genoeg! genoeg!" stamelde Mary, terugdeinzend naar den tegenoverliggenden muur.

Hannock sloot den stroom af en schopte tegen het verschrompelde stuk paneel dat reeds tot asch was overgegaan. Een lucht van brandend leer verspreidde zich onmiddellijk daarna.

voor 'n schikking. Laat dien man loopen met z'n fortuintje en al; hij is goed bezorgd. Blijf bij mij, en je zult eens zien hoe gauw onze oude liefde weer terugkomt! Nu?"

Mary had met ingehouden woede en verontwaardiging toegehoord. Maar toen Hannock zijn hand overredend op haar arm legde, schudde ze die met een heftige beweging af en sloeg hem zoo geducht in 't ge-laar dat zich bijna onmiddellijk de roode striemen van haar vingers op zijn wangen vertoonden.

Hij wankelde terug, en leunde een oogenblik tegen den koperen stang, duizelend.

Met een sprong was Mary bij het schakelbord en rukte den hefboom neer.

Maar Hannock had zijn koelbloedigheid reeds teruggevonden en door een snelle beweging het contact verhinderd.

„Doe geen moeite,” zei hij schor, terwijl zijn gezichtsspieren zich krampachtig vertrokken. „Alles heeft zijn tijd. En luister nu eens goed. Jij zult vanavond, als die kerel komt, daar bij die trap vastgebonden liggen, met een prop in je mooien mond, en je zult niet kunnen bewegen noch spreken. En als hij in 't donker z'n weg zoekt langs die leuning, dan zal je een prachtig blauw vuurwerk zien en een beetje brandlucht ruiken. Prosit!”

Maar zelfs Hannock schrok even. Want Mary had de handen voor de oogen geslagen; haar bovenlichaam schokte eenige malen heen en weer als van iemand die zijn evenwicht verliezen gaat; toen viel ze voorover op den steenen vloer, bewusteloos.

X.

In den laten namiddag van dienzelfden dag zocht een electricien, met een welvoorzien werk-tuigentasch op den schouder, langs een reeks van gangen en trappen zijn weg naar 't dak van een der vele Italiaansche huurkazernes die ten zuiden van Washington Square en ten westen van Broadway liggen. Niemand vroeg hem wat hij doen ging, want er woonden misschien honderd gezinnen in dat huis, en het eene bekommerde zich niet om het andere.

Hij werkte een minuut of twintig op het dak, kwam toen weer beneden, maakte een praatje met den timmerman die zijn werkplaats aan de straat had, gaf hem een sigaar, en leende een achtsportsladder van hem, om op het wat hooger gelegen dak van een aangrenzend kantoorgebouw te kunnen komen.

Eenmaal daarop geklauterd, pakte hij zijn tasch met gereedschappen uit, en het eerste wat hij deed was een stalen hefboom tusschen de sluiting van een gepantserd luik te wringen, dat bolvormig boven het dak uitstak. Beter gezegd: hij trachtte den hefboom ertusschen te wringen, want de onverwrikbare metaal-massa verzette zich tegen zijn krachtigste pogingen.

Met een knorrend geluid van teleurstelling stond hij op, zocht naar andere punten die hem houvast voor een breekijzer, een boor, een schroevendraaier of een koevoet konden geven; maar het scheen wel dat bij het bouwen van dit dak op bezoeken als het zijne gerekend was.

Hij zag eenige oogenblikken rond zich, ging toen op een buis van zwaar lood af, die naast de uitlaatpijp van de stoomverwarming uit het dak kwam, maar dadelijk horizontaal omhoog en ten slotte langs den muur naar de straat liep. Dat kon niet anders dan 't omhulsel van de telegraafgeleidingen zijn.

Het kostte hem een paar minuten om een stuk van de beschermende buis weg te snijden; toen, zooals te

verwachten was, kwam een kabel van in elkaar gedraaide telegraafdraden te voorschijn. Hij zocht in zijn tasch, tusschen de caoutchouc zakjes met nitroglycerine, het stuk gevlochten lont, de drillboor met diamantpunt, het kleine olielantarentje en nog vele andere voorwerpen; voorzien van een buigtang, een bos draad en een luistertoestel met toebehooren dat hij om zijn hoofd kon bevestigen, zoodat zijn handen vrij bleven, ging hij bij het opengeknipte deel van de buis zitten.

EEN NIEUW BELGISCH KANON.

Sinds eenigen tijd is in het Belgische leger een nieuw kanon in gebruik genomen, dat speciaal gebruikt wordt tot het beschieten van luchtvaartuigen. Het werkt geheel automatisch, terwijl de loop op zoodanige wijze op het affuit is bevestigd, dat hij zeer gemakkelijk alle richtingen van het luchtvaartuig kan volgen zonder dat de beschieting behoeft te worden onderbroken.

Voorzichtig maakte hij de metalen kabelbanden los, verbond zijn toestel nu aan den eenen draad dan aan den anderen. Hij luisterde aandachtig. In druk gespetter en geknap van punten en strepen vlogen hem de uitslagen van wedrennen, de namen en gewichten van jockeys, de noteeringen van Europee-

herinneren, zoo herkenden zijn geoefende ooren de zware, langzame, maar feillooze manier van den seiner die thans aan den toestel zat.

Het eerste bericht was een order dat diens automobiel hem vanavond moest komen halen. Het kon de moeite waard zijn dit te weten. Het tweede was een afspraak met iemand tegen den volgenden Zondag, en scheen van geen bijzondere beteekenis. Maar het derde was blijkbaar een antwoord op een vraag, die intusschen langs een anderen draad kon binnengekomen zijn:

„Ja, ze is hier, en ze blijft hier. De slag wordt vanavond geslagen.”

De luisteraar stond op en veegde zijn bezweet voorhoofd af met de mouw van zijn werkkleed. Hij haalde diep adem, en zag in de vallende schemering om zich heen over de rustelooze, gonzende stad.

„Ja,” zei hij, en zijn vuist balde zich, „de slag wordt vanavond geslagen!”

XI.

Er viel een dichte, fijne regen; de avond was vroeg gevallen.

Ik dwaalde om het blok huizen heen waarin zich de „Neptunus-Club” bevond. Nu en dan ging iemand haastig, in zijn jaskraag gedoken, den sigarenwinkel binnen en kwam er voorloopig niet meer uit; voor den kapsalon hield een paar maal — wel laat op den avond! — een rijtuig of een automobiel stil waaruit, de dichte voile over 't gezicht getrokken, een dame vlug naar binnen wipte, wier kapsel buitengewoon veel tijd scheen te eischen. Maar langs den portier gingen groepjes rustige heeren in avondkleedij de hall der Neptunus-club binnen, onwetend misschien van

wat er boven en achter hun deftige sociëteits-lokalen gebeurde.

Wat moest ik doen? Langs den geheimzinnigen weg binnengaan dien de anderen volgden? Het was natuurlijk dwaasheid. Ik zou onmiddellijk gesignaleerd zijn, was het waarschijnlijk nu al. Het dak had

geen toegang geboden; de straat deed het evenmin. Zou er een kelderingang, een keukenraam te vinden zijn? Het was te probeeren. Binnenkomen moest en zou ik.

Voor de zooveelste maal slenterde ik de zijstraat in, den donkeren, verlaten weg langs den zijgevel van het gebouw, waar het asfalt glom in den neerdroppelenden regen.

Mijn schuifelende voeten stietten tegen enkele stukken kool, die blijkbaar waren blijven liggen toen men dien middag brandstoffen in het keldergat had gestort. Ik bukte me en betastte het metalen deksel van de ronde opening.

Het lag los — de weg naar beneden was vrij!

Ik keek om me heen — niemand! Snel werkte ik het zware deksel opzij, ging plat op den grond liggen en keek door het gat. Duisternis en stilte.

Toen liet ik mijn tasch met gereedschappen naar beneden zakken, werkte daarna mezelf door de opening heen. De afstand was niet groot, want de tasch

was spoedig beneden geweest. Toen ik den grond onder mijn voeten voelde, kon ik zelfs met uitgestrekte armen het deksel boven me weer eenigszins op zijn plaats schuiven. De geluiden van de straat stierven weg.

Een, twee minuten lang bleef ik onbeweeglijk in het donker staan; de stilte suisde in mijn ooren. Toen ging ik langzaam, stap voor stap, enkele passen voorwaarts.

(Wordt vervolgd).

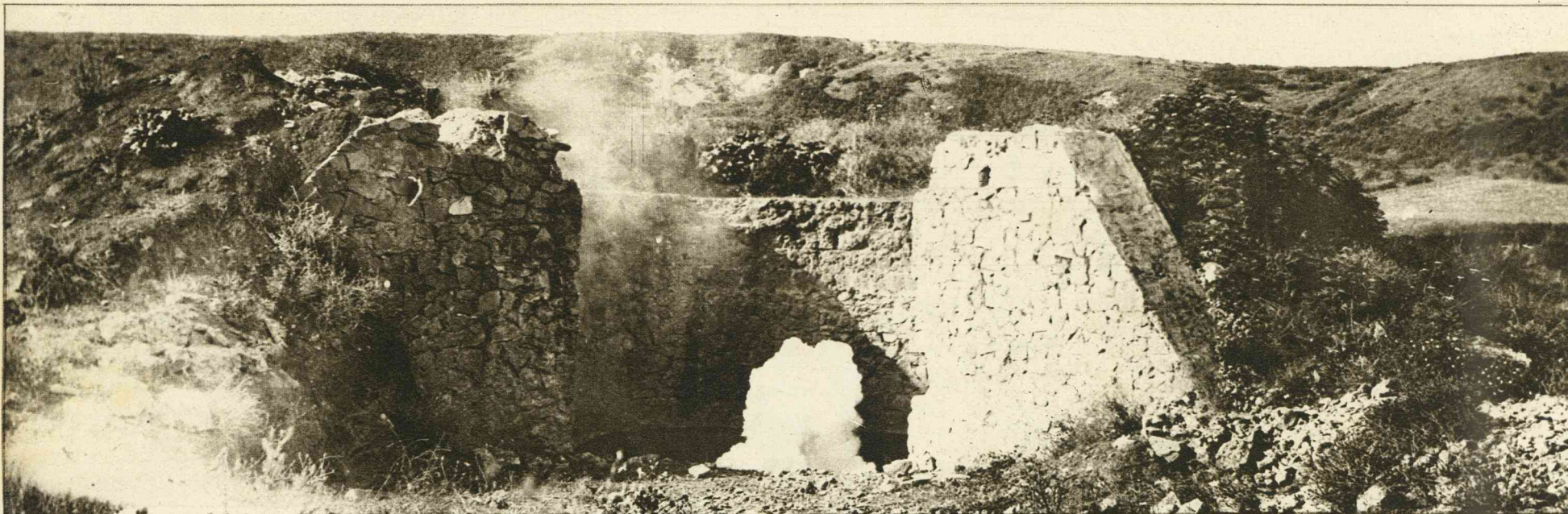
IN DE BELGISCH E LOOPGRAVEN.

Nog altijd wordt het kleine stukje België, dat door het Belgische leger bezet wordt gehouden, met grooten moed verdedigd en al worden de wapenfeiten van dit front ook overstemd door de gewichtige gebeurtenissen in het Oosten, de strijd wordt ook hier met niet minder vroomheid en opoffering gestreden. Ook hier vallen nog dagelijks honderden voor hun vaderland; ook hier waart het onverzadigbare oorlogsspoek nog in al zijn gruwbaarheid.

sche Beurzen voorbij naar de diepten van het gebouw daar beneden. Maar deze berichten lieten hem onverschillig. Het was hem om een specialen draad te doen, den draad waarlangs hij tijdingen zou hooren snellen die misschien over zijn lot en zijn toekomst zouden beslissen.

Hij werkte een uur, in- en uitschakelend, luisterend en nog eens luisterend. Totdat de juiste draad tusschen zijn vingers was. En met een schok scherpte zich zijn gehoor: want zooals zijn oogen zich ook na jaren een van vroeger welbekend gezicht zouden

Het offensief der Italianen in het Oostenrijksche grensgebied

EEN VERNIELD OOSTENRIJSCH FORT.

Dat ook het Italiaansche leger over zwaar belegeringsgeschut beschikt, blijkt wel uit bovenstaande foto van een vernield Oostenrijksch fort, dat door een projectiel van een nieuwen 30.5 c.M. houwtser getroffen is.

TUSSEN HET NIEUWE KOREN.

Een Italiaansche patrouille slaat haar bivak op tusschen de korenschooven.

DE BRIEF NAAR HUIS.

Aan een niet alledaagsche schrijftafel wordt vanuit het grensgebied naar huis geschreven.

HULP VOOR DE GEWONDEN.

Aankomst in het grensgebied van een Italiaansche Roode-Kruis-colonne.

DE VERWOESTINGEN IN HET OOSTENRIJSCH-ITALIAANSCH GRENSGEBIED.

In dit in andere jaren zoo druk door touristen bezochte berggebied wordt nu de eenzame foto-correspondent getroffen door de troosteloze verwoesting van dorpen en aardige villa's.

DE STRIJD IN DE ALPEN.

Hoe moeilijk de strijd in het gebied van de bergen is, blijkt ons weer uit bovenstaande foto. Welk een moeilijkheden brengt b.v. het in stelling brengen van de kanonnen als op onze foto te zien zijn, niet reeds met zich.

Oorlogsnieuws van binnen en buiten de Duitse grenzen

DE VERWOESTING IN POLEN.

Een somber oorlogsbeeld: gezicht op een der totaal verwoeste dorpen aan de Weichsel in de nabijheid van Warschau. Op den achtergrond een door de Duitschers geslagen noodbrug.

NIEUWE RECRUTEN VOOR HET DUITSCHE LÉGER.

De laatst-opgeroepen manschappen, gereed om naar de verschillende depots te vertrekken, waar zij zullen worden geoefend.

Een kijkje in een der Duitse depots tijdens het oefenen in bajonetschermen door de nieuwe recruten. (foto's V.F.B.)

IN EEN DUITSCH GEVANGENENKAMP.

Fransche krijgsgevangenen in het kamp te Königsbrück bezig met het vervaardigen van een hulde aan hun vaderland.

De gevangenen, onder wie zich verdienstelijke musici bevinden, vermaken zich op hun zelf-vervaardigde muziekinstrumenten. (foto's V.F.B.)

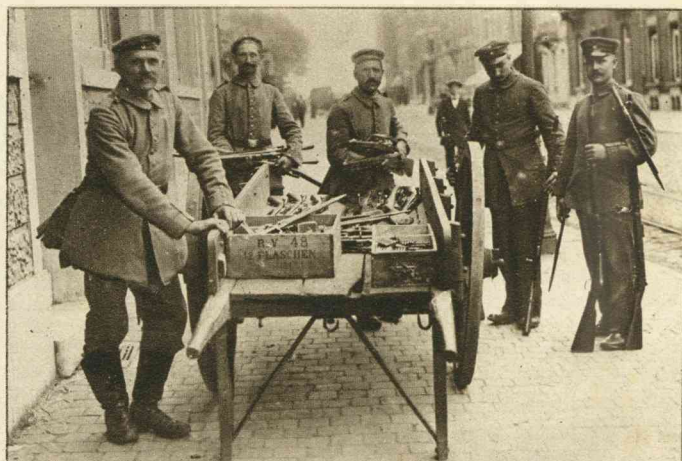
DE DUITSCHE BEZETTING IN BELGIË.

Ook in België worden vele betrekkingen door Duitse vrouwen waargenomen. In Achel o.a. fungeert een Duitse dame als douane-beambte. (V.F.B.)

DE OOGST IN DUITSCHLAND.

Duitse soldaten, die z.g. „landbouw-verlof“ hebben gekregen, bezig den oogst in te halen.

MUNITIEDEPOTS.

In verschillende steden achter het Duitse front heeft men bergplaatsen voor munitie en geweren, van waaruit de troepen aan het front voorzien worden. Onze foto is genomen in Hasselt (België) waar zoo'n depot gevestigd is. (V.F.B.)

DE BEEN-CACTUS

DOOR JOB STEYNEN

et was in den gezelligen ouden tijd, toen de ernst des levens ons nog slechts bij geruchte bekend was, en de dagen ons als even zoo-vele plezierreizen waren door één wereld van werkelijkheid en vele werelden van verbeelding.

Herinnert ge u niet, mijn vrienden, dat vreugdezoeken ten huize van mejuffrouw Staas te Amsterdam, de brave, de voortreffelijke hospita, die geen andere gebreken had dan haar idee-fixe dat ze van hooge afkomst was, en haar mateloze liefde voor kamerplanten? Het is waar, deze laatste, voor het overige onschuldige wezens, trokken soms wat te veel van de zorgende genegenheid der bovenstebeste hospita tot zich, zoodat onze doorregen runderlapjes met rabarber wel eens onverzorgd ter tafel werden gebracht, doch diezelfde liefhebberij pleitte toch ook voor het fijne gevoel en den keurigen smaak der goede vrouw, en legden aldus, zij het ook langs een omweg, getuigenis af van haar hoogere afkomst. Mijn grief tegen de kamerplanten-liefde is echter, dat deze de oorzaak was van een hartverscheurende tragedie ten huize en in het gemoed van mejuffrouw Staas. Ik zal ze u verhalen, hoezeer me ook de herinnering aan dat droeve gebeuren in de ziel grijpt,

DE PRINS-HENDRIKSCHOOL. (V.F.B.)

Exterieur van de Prins-Hendrikschool voor schipperskinderen te Vreeswijk, directeur de heer H. v. d. Meij. Het gebouw werd ontworpen door den architect Kuilers en gebouwd door den heer Reeskamp, beiden te Utrecht.

hoezeer mij ook het beroeren der na zooveel jaren zelfs nog nauwelijks geheelde wonde pijnigt.

Op een morgen roept juffrouw Staas mij aan vanaf haar kleine achterportaal twee hoog, het eiland harer intimiteit temidden van den oceaan van gemeenschappelijke trappen, overloopen en portalen. Ik onderbreek mijn afdaling naar de aardse dreven en treed haar woonkamer binnen. „U moet nu toch eens komen kijken, mijnheer,” begint ze met een eenigszins vette kropstem, „ik zal u nu iets laten zien, neen maar . . .”

Tot mijn verwondering duikt de brave vrouw gelijktijdig in de uiterste duisternissen van haar alkoofje neer, en doemt onmiddellijk weder aan de oppervlakte der woonkamer op, met achterlating van een huishoudschort, dat daareven gelijk een mom der slavernij haar zwart sergen japon aan het oog onttrokken had. Een wijle vrees ik dat ze mij deze blijkbaar nieuwe jurk ter taxatie zal voorleggen, maar, godlof, ze laat de jurk (zooals de volksmond het zoo diepzinnig en kristalhelder uitdrukt,) en leidt mij zijwendend over de bloemen van een vershoten karpert naar een tafel voor het venster. Deze tafel is geheel beladen met planten van allerlei slag. Ze brengt voorzichtig de hand te midden der potten, en haalt een kleinen pot, met een stolpje bedekt, te voorschijn.

„U hebt nog al veel gezien, mijnheer,” aldus vangt ze listiglijk aan, „u hebt nogal veel gezien, maar zeg u me nou eens wat u van deze rare plant denkt.”

Tegelijkertijd zet ze den pot in het raamkozijn, neemt met liefdevolle behoedzaamheid de stolp eraf, en ik zie nu een kort, dik stammetje geel en groen gevlekt, en hier en daar van een grilligen knoest voorzien; bladeren zijn er niet aan.

„Wat denkt u daar nou wel van, mijnheer?”

Ik zei, dat ik niets dacht.

Maar ze vroeg of ik wel ooit gedurende mijn aardsch bestaan zoo'n plant ergens ter wereld gezien had.

„Ik moet het voorbehoud maken, dat ik over het geheel maar weinig op planten gelet heb,” antwoordde ik, „maar neen, zoo iets heb ik nooit gezien.”

OPENING PRINS-HENDRIKSCHOOL TE VREESWIJK.

Zaterdag had door Prins Hendrik (X) de plechtige inwijding plaats van de Prins-Hendrikschool te Vreeswijk. Deze stichting is de eerste in ons land waar de kinderen van onze binnenschippers in de gelegenheid worden gesteld geregeld onderwijs te genieten. De leerlingen zullen geheel intern zijn en een vijfjarigen cursus volgen. — Hierboven een groep der autoriteiten en genoodigden, die bij de opening tegenwoordig waren. (V.F.B.)

„Ja, het is een zeldzaam stuk.”

„Ja, dat schijnt.”

„Ik ben er echt blij mee. Het is een soort, dat bijna niet voorkomt; de been-cactus. Het is een lieverdje, het is een dot. Ach, mijnheer, ik ben zoo ongelukkig dat zij heelemaal niet groeien wil . . .”

En de arme vrouw schreide bijna van teleurstelling. Ze had den pot in de hand genomen, en keek als in een matige zinsverbijstering den wonderlijken kleinen stam aan, met zoo strakken blik als wilde zij het ding tot bloei en vruchtbaarheid suggereeren.

„Zij wil niet, mijnheer. Zij wil niet, wat ik er ook al aan heb gedaan. Ik heb ze mest gegeven, eigenhandig. Ik heb ze onder een stolpje gezet als een fijne pendule. Ik heb ze begoten zoodra ik maar zag dat het water op haar schotelletje iets minderde. Ik heb haar verzorgd als een kind maar zij doet het niet. Zij vertikt het.”

„Ja, ja, het is jammer,” mompelde ik, wat verveeld.

„Jammer, mijnheer, jammer? Het is om wanhopig te worden. En aan mij legt het niet, want geloof me, dat ik voor mijn plantjes zorg. Kijk me die clivia eens . . .”

Ze wees naar een krachtige mooie plant met donkergroene glanzende bladeren en een sierlijken roodgelen bloemkelk erin.

Ik knikte bewonderend.

„Of wat zegt u van die ficus?” vroeg ze koortsig, terwijl ze een plant met korte handvormige bladen voor den dag bracht.

„Ja, ja,” zei ik, „ze zien er goed uit.”

„En die aspedistra?” vroeg ze, „mag die er wezen?”

Ik zei, dat die er wezen mocht.

„En die azalea's, of is dat niets?”

Ik antwoordde, dat het wel degelijk iets was.

„Lijden die gebrek bij me?” vroeg ze, en zonder mijn antwoord af te wachten voegde ze erbij: „o-zoo.”

Een groote nerveusheid maakte zich van haar meester. Ik, begrijpend hoe weinig hier te troosten viel, wilde mij onder het stamelen van eenige gemeenplaatsen terugtrek-

JHR. MR. J. P. F. v. d. MIEDEN VAN OPMEER.

Te Rotterdam overleed een dezer dagen Jhr. Mr. J. P. F. v. d. MIEDEN VAN OPMEER, Ridder in de orde van den Nederl. Leeuw, oud-kantonrechter, oud-arrondissementsschoolopziener, enz. De overledene was een in breede kringen zeer gezeene en geachte persoonlijkheid. — De heer A. G. HEINEKEN, oud-directeur van Heineken's Glazenwasscherij, is te Bussum, waar hij een bekend ingezetene was, overleden. — Tot Commissaris van Politie der 1e afdeling te 's-Gravenhage is benoemd de heer J. AALTSZ, Chef der centrale recherche aldaar. De heer Aaltsz werd den 23en Juli 1865 te 's-Hage geboren, trad aldaar den 10en Mei 1883 in politiedienst, en heeft zich sedert dien, vooral als chef der recherche, doen kennen als een hoogst bekwaam politiemann.

A. G. HEINEKEN.

J. AALTSZ.

ken, maar, alles, zelfs haar afkomst in dit uur van droefenis vergetend, vatte ze mij bij den arm, en weerhield me.

„Ach, die andere, dat kan me eigenlijk niet schelen,” ijde ze voort, „wat clivia! wat aspedistra! wat ficus! wat al die rommel! Die heeft zij hiernaast ook. (Met zij bedoelde juffrouw Staas een buurvrouw, die op botanisch terrein

met haar om den voorrang dong). Maar die been-cactus. Daar had ik haar de oogen mee willen uitsteken. Daar had ik haar mee op haar plaats willen zetten. Daar had ik haar den grooten mond mee willen stoppen. Maar als zij nou niet groeit? Als zij het nou verdraait?

Ik sta machteloos als een pasgeboren kind, mijnheer. Of sta ik dat niet?”

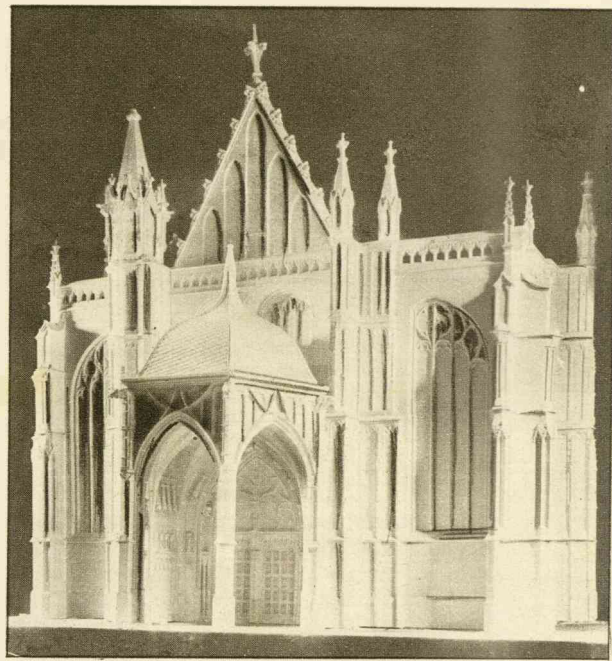
„Hoe komt u eraan?” vroeg ik, ineens haar woorden-vloed afdammend.

„Ik heb ze van mijnheer Bruins gekregen, die op de benedensuite heeft gewoond. Een maand geleden; den dag vóór hij vertrok. Gunst, zoo ineens, hè. Ik begreep het

niet. Al dien tijd had ik nooit iets van hem gehad. En daar kwam hij me ineens voor den dag met zoo iets. Ik was er kapot van. Zoo'n zeldzaam stuk, hè? „Het komt uit Australië, juffrouw,” zei hij, — „in heel Europa is er geen tweede.” Ik was weg, mijnheer, gewoon weg Maar als zij nou niet groeien wil,” — herhaalde ze haar refrein, — „maar als zij het nou vertikt . . .”

„Ik sta machteloos” en „het pasgeboren kind” wachtte ik ditmaal niet af, mompelde iets van afscheid, iets van excuus, iets van troost, dat het leven zooveel teleurstellingen opleverde, dat iedereen zijn lot maar geduldig dragen moet, enzoovorts.

Ik daalde de trap naar de begane aarde af, en al dalend broedde mijn geest een vernuftig plan uit. Ik was door het verhaal der beproefde hospita op een schrikkelijk vermoeden gekomen, te walgengwekkend, te menschonteurend dan dat ik het hier thans neer zou schrijven. Ik wilde zekerheid, zekerheid tot

ST.-STEPHANUSKERK TE NIJMEGEN.

Model voor de restauratie van de Groot- of St.-Stephanuskerk te Nijmegen. De lijsten en versieringen zijn op het model geheel in overeenstemming met de oorspronkelijke, voor zoover deze nog aanwezig zijn. De kerk werd gebouwd in de jaren 1249-1272 en vergroot in 1341-1361. Het model is gemaakt door den heer J. M. H. Rief, modelleur te Nijmegen.

elken prijs. Ik nam een enkelen rit voor vijf cent, en tramde naar mijn vriend Bruins, die vóór een maand, zij het ook met bloedend hart, naar een andere buurt had moeten verhuizen.

Ik trof den achtenswaardigen jonkman in hemdsmouwen aan een gedekte koffietafel gezeten.

„Wat, o goden, voert mijnen gunsteling voor mijn troon?” galmde Bruins, die zich gaarne van de taal der oude tooneeldranken bediende.

„Zeg, vertel mij eens,” zei ik, terwijl ik plaats nam op den eersten den besten stoel, „wat is dat voor een ding, waarmee jij onze oude hospita Staas hebt opgeknapt?”

„Ding? Staas? Opgeknapt? Ik begrijp je niet goed . . .”

„Nou, zeg, je weet wel die been-cactus.”

„Die wát? . . . vroeg Bruins, die den indruk gaf dat hij zich van het geval niets herinnerde. Maar bijna gelijktijdig barstte hij uit in een lach, die knalde als een mortierschot. „Ja, ja was hij goed? was hij goed? Het was een been uit de soep,” gierde hij, en stond op van zijn stoel en liep de kamer in volle vaart rond, aldoor kakelend van den lach.

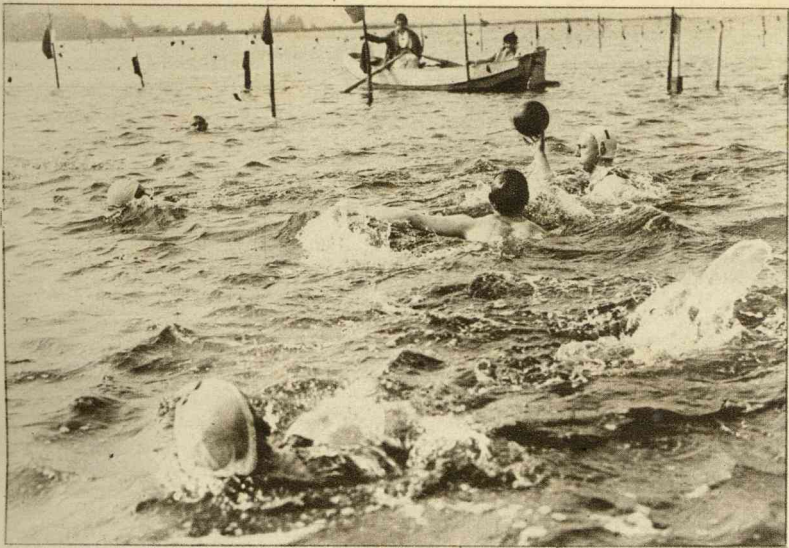
„Een been uit de soep,” juichte hij.

„Onder een stolp,” jubelde ik.

„Ze heeft het begoten,”

„Een soepbeen, een soepbeen begoten”

Een wijle zongen wij dit dus voort, dan voerden wij een begeesterden dans als fakirs uit, om ten slotte, ten prooi

MILITAIRE SPORTFEESTEN TE ABCOUDE.

Door de Centrale Sportcommissie in de stelling Amsterdam zijn Zaterdag 28 Augustus te Abcoude zwem-, polo- en roeiwedstrijden georganiseerd, waarbij talrijke militaire autoriteiten aanwezig waren. Een drietal muziekcorpsen hielden den moed er in bij de zeer talrijke deelnemers. Wij geven hierboven een momentopname tijdens het nummer waterpolo. (V.F.B.)

aan de hevigste lach-extaze, elkander te omarmen in alle richtingen.

„Vertel het haar maar niet,” zei Bruins goedmoedig, „ze zou er misschien in stikken.”

En we hebben nooit het geheim der exotische cactusplant verraden aan de arme Staas; nooit heeft ze geweten, dat ze een maandlang een soepbeen gelijk een dierbaar gewas begoten heeft, en aldus aan een onwaardig voorwerp hare teedere genegenheid van liefdevolle weduwe heeft verspild.

KARAKTER...

DOOR KAPÉ

Abel Donken en ik zaten aan een tafeltje op het terras voor „Mille Colonnes” en verdeelden onze aandacht tusschen de talrijke voorbijgangers en onze glazen bier. Het was broeiend warm geweest, de zon begon nu te dalen — de schoone stad lag heerlijk in het wazige licht.

„Zie je dien heer daar?” vroeg Abel me. Een man met een bleek, afgetoofd gelaat liep langzaam, ineengedoken voorbij. „Dat is Karel Landers, — acht maanden geleden een boom van een vent, altijd vroolijk en opgeruimd, — Charley noemden we hem. Nu kijkt hij naar niemand meer om. Hij was geëngageerd met een knap, zwart meisje. Ze was altijd in zijn gezelschap en je zag ze hier vaak samen zitten in 't café of buiten. Een maand of acht geleden keerde zijn gezondheid hem den rug toe, typhus! En er kwam een maagkwaal bij ook”

„En het meisje?” vroeg ik, geïnteresseerd.

„Keerde hem ook den rug toe. Wil je de geschiedenis hooren?” Ik knikte. Mijn vriend zette zich gemakkelijk in z'n rieten stoel en blies een paar rookwolken uit.

„Karel Landers”, begon hij, „is de zoon van een kapitein die hem 'n aardig kapitaaltje naliet. Bovendien heeft hij een zeer goede betrekking op een der grootste financiële instellingen hier. En een knappe kop ook. Z'n accountants-examen heeft hij achter den rug. Op een der afdelingen van de bank waar hij werkt zat een typewrite-stertje. Een knap, zwart ding. Weldra zag je haar dikwijls met Karel samen — ze verloofden zich. Toen werd hij ziek. En zwaar ziek. Maar hij beterde weer langzaam-aan en op een middag ging ik hem opzoeken. „Waar is zij?” was zijn eerste woord. „Wie bedoel je?” vroeg ik, voorgevend niet te begrijpen wie hij meende. Hij noemde haar naam. „Oh!” zei ik luchtig, „ze moet hier telkens naar toe gekomen zijn, maar je mocht geen bezoek hebben en ze wilden haar niet toelaten.” „Aha!” zei hij. „En toen ik hem verliet was hij in een blijder stemming dan sinds 't geval geweest was Nu moet je weten dat ik hier bijna iederen dag dineer. En dat zwarte meisje kwam hier geregeld met een mager heer — een echten dandy. Zijn naam werd mij genoemd: George van Buuren en hij werkt op 't zelfde kantoor als Karel Landers. Zij scheen zich uitstekend te vermaken terwijl de arme Karel op het ziekbed lag. Den dag na mijn bezoek aan hem vernam ik dat zij met Van Buuren getrouwd was . . . Ik stond met stomheid geslagen! Enfin — ik ging Karel een dag later weer opzoeken. „Kan ik den heer Landers spreken?” vroeg ik den ziekenoppasser die, nadat ik in den corridor gelaten was, geruischloos uit de ziekenkamer kwam. „Neen meneer, dat gaat niet,” zei de man. „Waarom niet?” „U bent de heer die hem eergisteren heeft bezocht,” zei hij. „Dat ben ik,” antwoordde ik. „En tien minuten nadat U hem verlaten had ging zijn temperatuur naar boven en kreeg hij koorts.” „Niet door mijn schuld,” zei ik, doch plotseling kreeg ik een ingeving en voelde het bloed

naar mijn wangen loopen. „Het . . . het . . . Handelsblad” van dien avond,” stamelde ik. „Lag voor zijn bed meneer!” . . . zei de oppasser. Ik begreep. Een huwelijks-annonce had in het blad gestaan dat ik achter gelaten had om hem te laten lezen . . .

Wel, ik verliet de woning op staanden voet. Ondanks den slag genas Karel weer zoowat en vijf maanden later mocht hij het bed verlaten en kwam op een goeden morgen bleek en vermaerd op kantoor.

Wat ik je verder ga vertellen heb ik uit goede bron, doch je behoeft er tegen niemand een woord over te zeggen.”

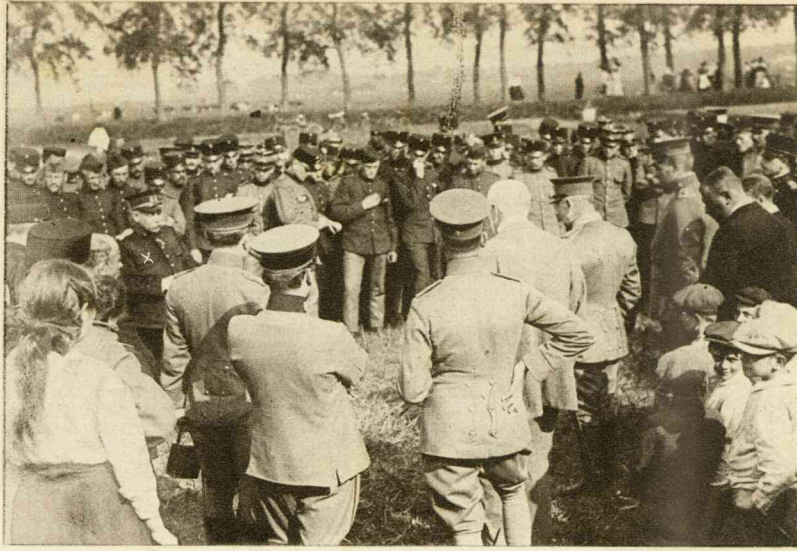
„Begrepen,” antwoordde ik. Wij waren sinds jaren vrienden en wisten wat we aan elkaar hadden. — „Welnu”, ging hij door, „Karel kwam 't kantoor binnen en een jongste

WIENER OPERETTE-ENSEMBLE.

Het met groot succes in het Kurhaus-theater te Scheveningen onder directie van Georg Braun optredende Wiener Operette-Ensemble. 1. Else Heinrich, 2. Dir. Georg Braun, 3. Marga Graf, 4. Kalman Knaack, 5. Gollmer, 6. Frankl, (Regisseur), 7. Frl. Kapper, 8. Hareiter, 9. Hansi Klein, 10. Frau Knaack, 11. Kapelmeeester Kollenberger, 12. Morgan, 13. Scheich, 14. Lewin, 15. Hugo Bender. (foto Wolf.)

bediende stapte op hem af.” „Wat is er van uw verlangen, meneer?” vroeg hij. „Niets Louis, niets” zei Karel. „Louis.” „Zei de ander — „kent U me meneer?” „Tot op dat oogenblik denk ik, wist Karel niet hoezeer hij veranderd was. Als

MILITAIRE SPORTFEESTEN TE ABCOUDE.

Generaal Ophorst, (x) die de Zaterdag te Abcoude gehouden sportfeesten bijwoonde, deelt den prijswinnaars de medailles uit. (V.F.B.)

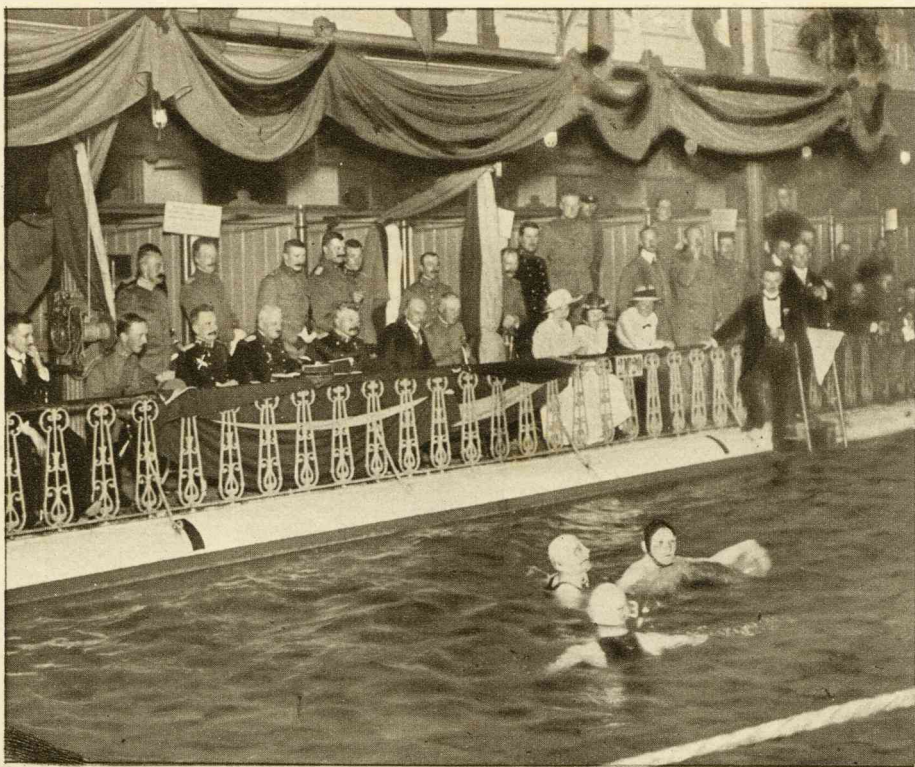
een groote, zware vent was hij heengegaan, — als een magere, lange, schuifelend-loopende man keerde hij terug. Hij ging den verbaasden Louis voorbij en liet zich op zijn stoel vallen en nam zijn penhouder. In een oogenblik kwamen alle bedienden toelopen, van den procuratiehouder tot de jongste bedienden toe. Ze waren blij hem weer te zien en hadden diep medelijden met hem. De eenige die zich niet vertoonde was, zooals je kunt raden, de heer George van Buuren. Kort en goed — Karel begon met noesten vlijt zijn verloren tijd in te halen. Ik vertelde je, geloof ik al, dat hij accountant is en het was zijn taak op geregelde tijden alle boeken te controleren. Dat was ook nu, na zijn lange afwezigheid, zijn eerste werk. Op alle afdelingen ging hij de boeken na en hij werkte als een paard. Ook Van Buuren's afdeling kwam aan de beurt. Het haarfijne weet ik er niet van en van boekhouden heb ik niet te veel verstand, maar in ieder geval — Karel vond hier een tekort van vierduizend gulden. Onmiddellijk wendde hij zich tot Van Buuren. De twee hadden sinds Karels terugkomst geen woord met elkaar gesproken en Van Buuren was slechts een halve maand vóór Karel ziek werd op de Bank gekomen, zoodat zij voor elkaar vrijwel vreemden waren. Van Buuren schijnt iemand met een helderen kop te zijn, de directie plaatste hem tenminste aan het hoofd van een afdeling toen de oude heer Van Dam stierf en diens plaats open kwam. Om door te gaan — Van Buuren nam het boek voor zich en scheen de cijfers nauwkeurig na te gaan.

„Tja,” zei hij toen — „4000 gulden te kort. Daar moet de oude heer Van Dam meer van weten!” „Meneer Van Dam is dood,” zei Karel strak. Van Buuren was bleek geworden en had zijn zenuwen niet meer in bedwang. „Het is een tekort van 4000 gulden, meneer Van Buuren,” zei Karel met nadruk.

„Het kan me niet schelen hoeveel het is,” barstte de ander uit. „Ik — ik weet er niets van. Waarom wilt U mij naar den kelder helpen! Ik ben een getrouwd man — ik denk dat U dat weet — en, voegde hij er aan toe — en ik zal spoedig vader zijn bovendien. Ik weet niets van die 4000 gulden, ik — ik begrijp niet” Karel sprak geen woord maar draaide zich op z'n hielen om en verliet het lokaal.

Wel — we zijn allen zondaars, maar er is groot onderscheid tusschen den een en den ander. Na wat Karel deed, durf ik hem nauwelijks meer onder de zondaars rekenen. Hij schreef een chèque uit van vierduizend gulden en nam toen den kleinen grijzen heer Waalman in vertrouwen. Met hem, die het grootste deel van zijn leven in de kantoren van de Bank gesleten had, was Karel op zeer vertrouwelijke voet. „Dirk,” zei hij — „je hebt jaren naast den ouden Van Dam gezeten. Hij stierf in April — liet hij geld aan zijn weduwe achter?” Waalman keek verbaasd. „Van Dam is arm gestorven,” sprak hij toen, „zijn vrouw woont nu bij een broer in”

„Wat deed Van Dam met zijn geld?” vroeg Karel. „Wat hij er mee deed? Hij leefde van het grootste deel, zooals iedereen en als hij wat overhield — och! Van Dam had een goed hart en hij leende wel eens wat zonder er ooit een cent van terug te zien. In vertrouwen — aan onzen vriend Van Buuren bijvoorbeeld” „Dirk, zeg me nog — en antwoord me rechtstreeks in Gods naam! — waren Van Dam's boeken in orde den laatsten tijd, ik bedoel, het geld van de Bank . . . was dat” „Wel heb ik van mijn leven,” viel Waalman hem in de rede — „de oude Gerrit van Dam — geen cent zou hij aanraken die de zijne niet was!” „Welnu,” zei Karel en legde de chèque op Waalman's lessenaar — „boek dat dan aan de credietzijde en alles sluit als een bus. En — geen woord, geen woord hier over met wien ook!” En daarmee ging hij naar zijn eigen lessenaar, Waalman, die begon te begrijpen, verbaasd achterlatend. Een paar uur later werd Karel bij de directie geroepen. Een voor gevoel zei hem waarom. „Zou de dwaas,” mompelde hij „dat gedurfd hebben. Hij heeft Waalman's boeking natuurlijk

MILITAIR PROPAGANDA ZWEMFEEST TE 'S-GRAVENHAGE.

Onderleiding van de Rotterdamsche zwemclub had Vrijdagavond in de zwemschool aan de Mauritskade te 's-Hage een militaire zwemwedstrijd plaats, waaraan werd deelgenomen door Hollandsche en Belgische militairen (geïnterneerden). — Hierboven de officiële tribune met de militaire autoriteiten. Van links (x) naar rechts, zittend: Gen. Snijders, opperbevelhebber en de gens. Buijze, Hoogbeboom en Loke (foto „Rembrandt.”)

DE ZILVEREN-VOETBALWEDSTRIJDEN.

Te Rotterdam zijn deze week voetbalwedstrijden gehouden om den zilveren bal. Wij geven hierboven de elftallen Sparta en Ajax, die in den eindwedstrijd uitkwamen. Sparta wist zich door dezen wedstrijd in het bezit van den bal te stellen. (V.F.B.)

niet gezien „Landers,” sprak de oudste firmant — „heb je dit boek gecontroleerd?” „Dat heb ik meneer,” zei Karel. — „Van Buuren was hier een paar minuten geleden. Hij vertelde dat je vanmorgen een tekort ontdekte van vier duizend gulden. Het is regel dat zulk een bevinding onmiddellijk gerapporteerd wordt. Het is nu half vijf” Karel glimlachte — een pijnlijke glimlach! „Het berust alles op een abuis meneer,” zei hij — „er is geen tekort.” „Maar meneer! het boek hier voor me wijst het uit!” riep de directeur uit. Karel keek over zijn schouder. „Slaat U het blad om,” zei hij. De directeur deed het en zag aan de credietzijde de boeking:

Ontvangen van K. Landers... Fl. 4000.—

„Wat beteekent dat alles?” riep hij uit. „Ga daar zitten, Landers, en spreek openlijk met me.” „Meneer, zei Karel, ziet u mij voor een eerlijk man aan?” „Dát doe ik Landers,” zei de ander warm.

„Denkt u dat meneer Waalman stelen zou?” „Nee — het idee is bespottelijk.”

„Nu dan meneer — ik wilde u gaarne een paar dingen zeggen als u het mij veroorlooft. De oude heer Van Dam is dood-arm gestorven, maar hij zou zich nimmer aan het eigendom van een ander vergrepen hebben” De directeur hief

PROF. MR. H. B. GREVEN.
Hoogleraar in de faculteit der Rechtsgeleerdheid aan de Rijks-Universiteit te Leiden, zal aan het einde van den loopenden cursus zijn functie neerleggen.

50-JARIGE ECHTVEREENIGING.
Donderdag 2 September a.s. hopen de heer en mevrouw P. J. F. SCHELLEKENS-VAN OOSTRUM te Wijk bij Duurstede, hun 50-jarige echtvereniging te herdenken.

W. POPPING. †
Te Wijsten overleed een dezer dagen de heer W. POPPING, lid van de Prov. Staten van Drente.

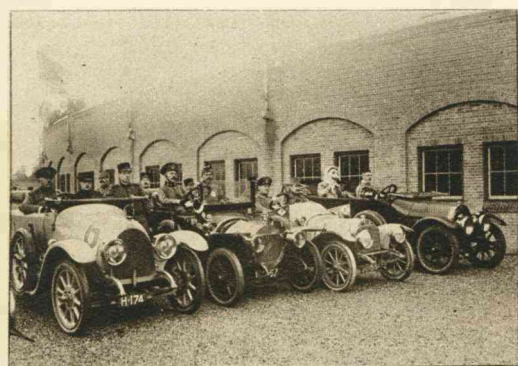
de hand op met een gebaar van protest. Den ouden heer Van Dam had hij dertig jaar gekend. Intusschen beet Karel zich op de lippen. Hij had nog iets te zeggen, maar de woorden schenen hem in de keel te blijven steken.

„Meneer,” kwam er met stukken en brokken uit — „meneer... Van Buuren trouwde haar”. De ander knikte. Het meisje was zijn privéstenografe geweest en hij had heel goed bemerkt hoe de zaken indertijd tusschen haar en Landers stonden. „Er zal spoedig een baby zijn, meneer,” fluisterde Karel „en . . . oh God! meneer, laat de zaak verder rusten. De 4000 gulden zijn goedge maakt, meneer. Ik ben een ziek man en ik” Hij kwam niet verder en de grijze directeur ving Karel, die voorover uit z'n stoel viel, op

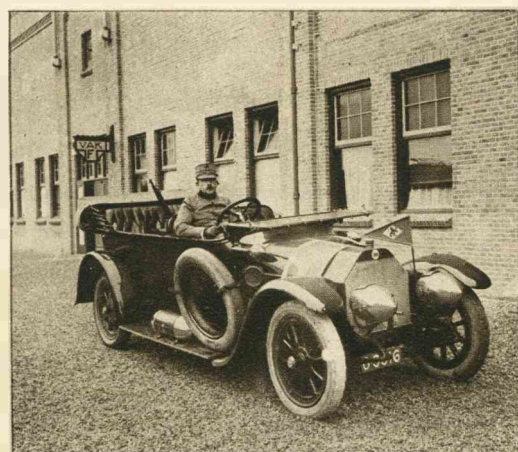
Mijn vriend zweeg en dronk haastig zijn glas uit, snoot zijn neus en trok heftig aan zijn sigaar die reeds lang uitgedoofd was. „Die schurk Van Buuren,” zei hij, „is het medelijden van zijn directie en van den armen Karel niet waard. Hij heeft eens gestolen en hij zal het weer doen. En Karel, die weer drie dagen na dien bewusten dag te bed moest blijven — hij heeft niet lang meer te leven . . . de arme, nobele kerel! Maar zijn daad zal hem hiernamaals worden aangerekend”

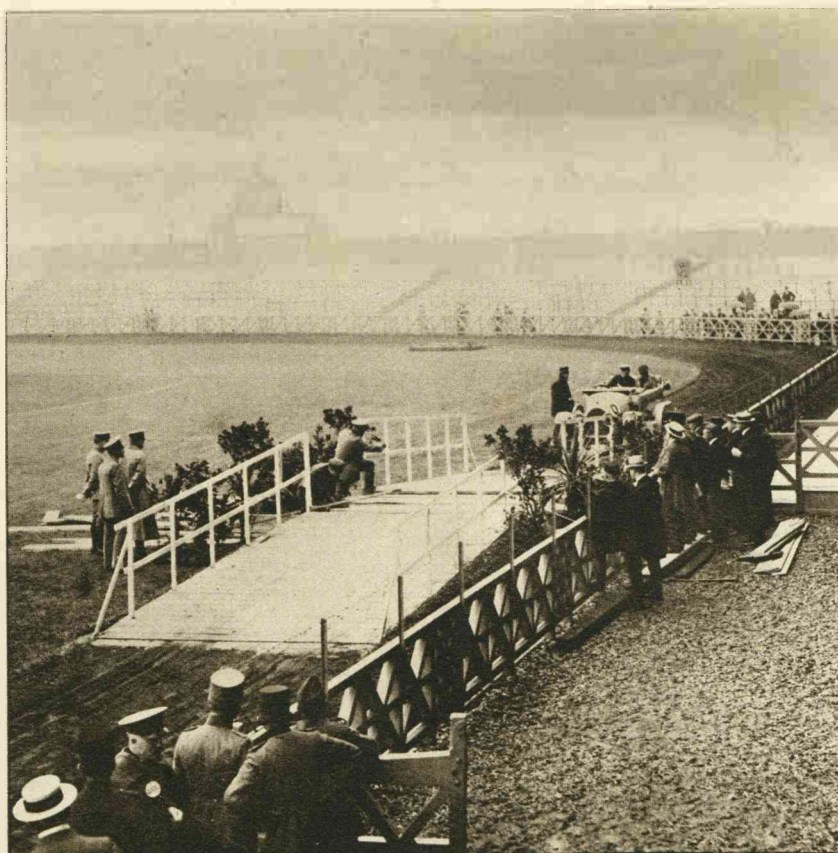
ALGEMEENE NEDERLANDSCHE GEHEELONTHOUDERSBOND.
Zondag 29 Aug. werd te Deventer de 19e algemeene jaarlijksche vergadering gehouden van den Algemeenen Nederlandschen Geheelonthoudersbond. — Wij geven hierboven een groep der vergaderden. (V.F.B.)

De winnaars van den 1sten behendigheidswedstrijd gehouden gedurende het militaire auto-concours in 't Stadion. Links de luit. M. van Hulzen, winnaar van den eersten prijs.

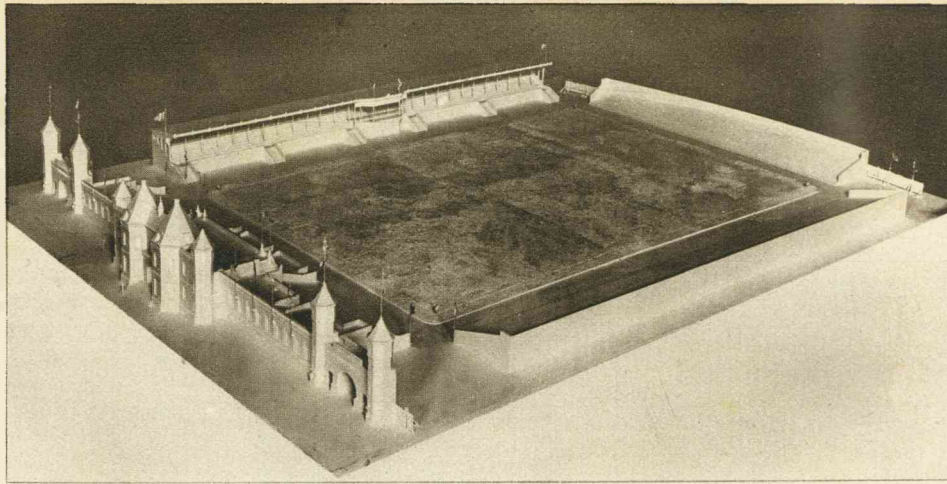
De luit. M. F. Reeser, winnaar van den 1sten prijs voor den 2en behendigheidswedstrijd.

HET MILITAIRE AUTO-CONCOURS IN HET STADION.

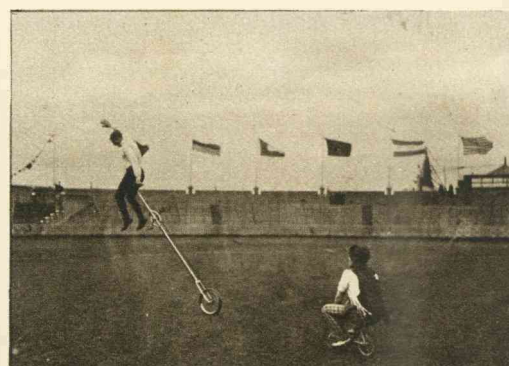
In tegenwoordigheid van verschillende militaire autoriteiten, o.w. Generaal-majoor Ophorst, die de voorstellingen tot het einde toe bijwoonde, zijn Zondag j.l. in het Stadion te Amsterdam behendigheidswedstrijden gehouden voor militaire autobestuurders. Het weer was waarschijnlijk oorzaak dat het publiek weinig talrijk was, hetgeen zeer te betreuren is, daar de vertoonde nummers zeer interessant waren. Wij geven hierboven een foto van een zeer spannend nummer: het herstellen van een brug, die door een in een hinderlaag liggenden vijand is stukgeschoten.

NEDERL. ROTOGRAVURE-MAATSCHAPPIJ, LEIDEN.

ONTWERP STADION TE ROTTERDAM.

Maquette van het Rotterdamsche Stadion, dat onder leiding van de Rotterdamsche architecten de Roos en Overeinder zal worden gebouwd. Dit nieuwe sportterrein van de R. V. en A. V. Sparta komt in den Spangensch polder en zal in September 1916 worden geopend.

Een komische afleiding, die zeer in den smaak viel van het publiek en gegeven werd tusschen de programma-nummers in.

De geïnterneerde Engelsche vliegerofficier Reny die zich onder de toeschouwers bevond, in gesprek met Dr. Stürkop. (foto's V.F.B.)

No. **72** (10b)
6 SEPT.
1915
AFZONDER-
LIJKE
NUMMERS
7½ CENT

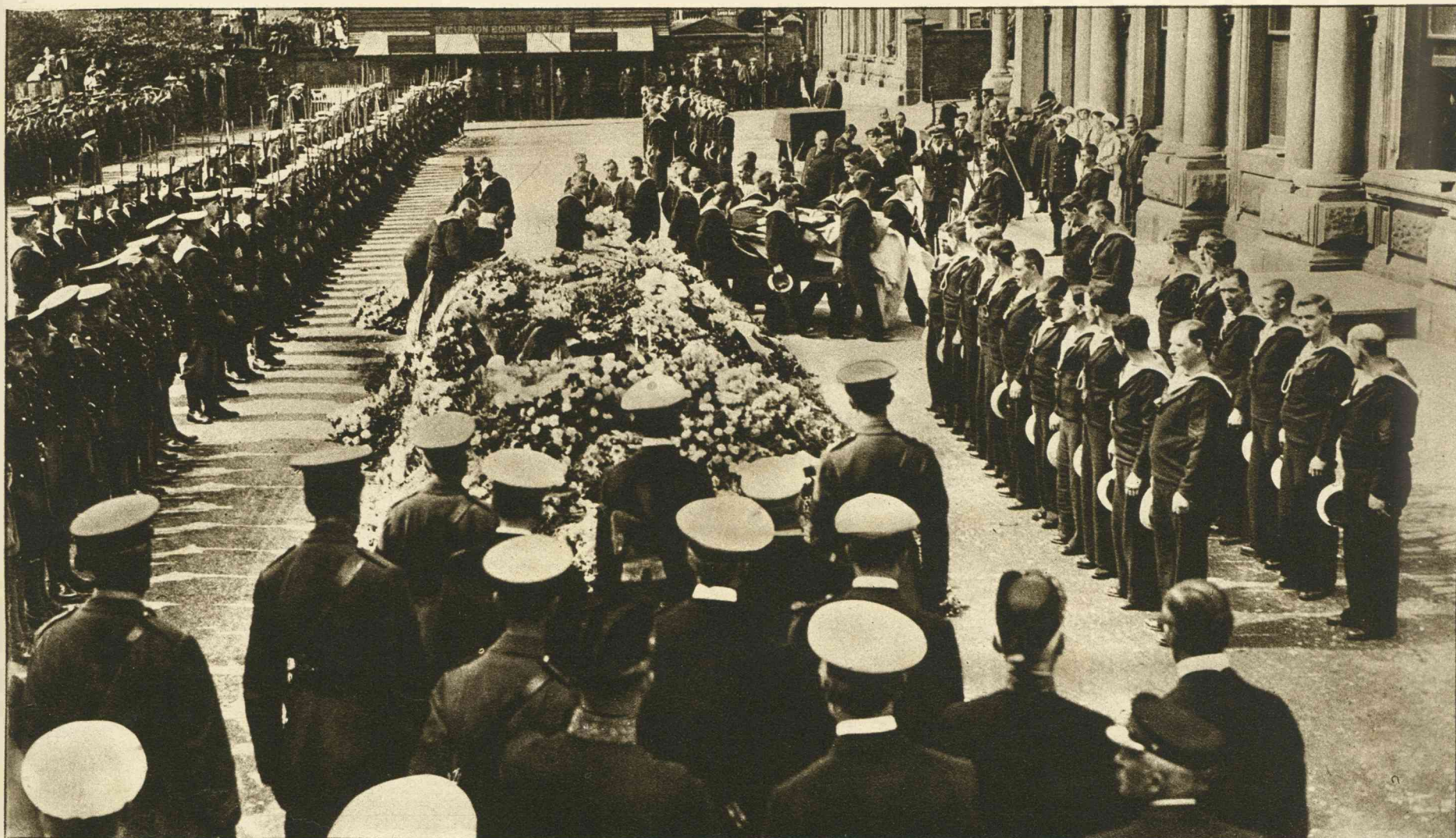
Panorama

GEÏLLUSTREERD-WEEKBLAD

A. W. SIJTHOFF'S UITGEVERS MAATSCHAPPIJ - LEIDEN

ABON-
NEMENT
PER
KWARTAAL
26
NUMMERS
f 1.30

Aankomst in Engeland van de slachtoffers der „E 13”

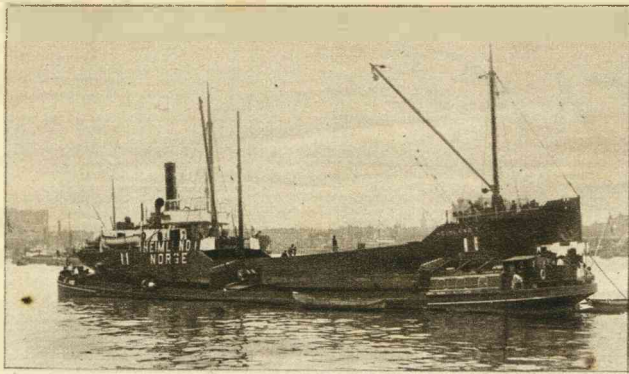
De slachtoffers van de door de Duitschers aan de Deense kust beschoten „E 13”.

De veertien bij de beschieting van de Engelsche „E 13” om het leven gekomen matrozen worden, nadat zij door de Deense boot „Vidar” te Hull aan wal zijn gebracht, het Paragon-Station binnengedragen.

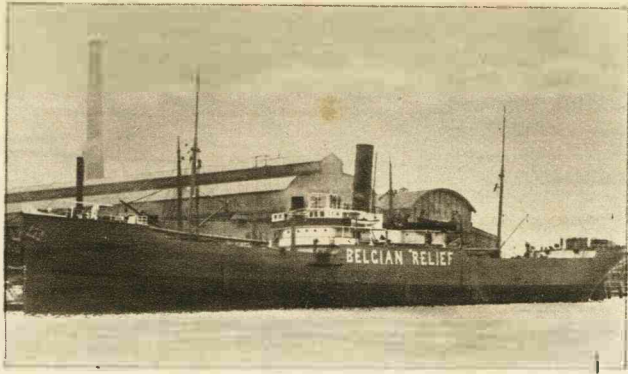

De begrafenis der slachtoffers.

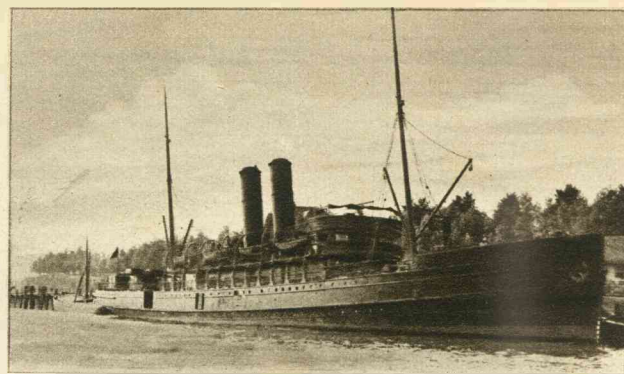
De begrafenis met militaire eer van de slachtoffers der „E 13”. Een reusachtige mensenmenigte had zich langs den weg dien de stoet volgde opgesteld, om den slachtoffers de laatste eer te bewijzen.

De hoge vrachtprijzen en het gebrek aan schepen-materieel zijn oorzaak dat de kleinste schepjes (kleiner zelfs dan een binnenschip zooals men ziet.) gebruikt worden. Notedoppen van 400 ton (een normaal zeeschip is al gauw 5000!) zijn vrij veel in de vaart.

Geregelde klanten van de haven zijn de Belgian Reliefbooten uit Amerika, waarvan er soms 7 in een week binnenkomen. Ettelijke miljoenen hebben zij reeds aangebracht.

De somberste boot uit de haven. De geheel zwart geverfde Engelsche Harwichboot, die de duikbooten trotseert.

Het Havenbedrijf te Rotterdam in Oorlogstijd

Wanneer in deze tijden door Rotterdam wandelt of zwerft en als de meesten, de dingen aan den buitenkant ziet en verder niet, zal op deze wijze den indruk krijgen dat de oorlog geen vat op de levendige Maasstad heeft gehad en nog niet heeft ook. Voor

hem zal de economische handelscrisis een frase of een legende lijken. In de stad toch is de gewone drukte. Het Beursplein is zelfs meer dan ooit een centrum, waar allerlei slag van menschen zich concentreren. En ook de Boompjes heeft denzelfden aanblik als anders. De Batavierbooten liggen hoog langs den oever en op de kaden staan de goederen opgestapeld, zóó zeer dat men soms dagen noodig heeft om ze te vervoeren. De langzame sleeperswagens sjouwen er nog altijd doodnuchter voor de trams en op de Maasbrug is het nog steeds gewaagd zich buiten het trottoir te begeven, terwijl op die trottoirs zelfs de volte nog zoo is, dat de menschen liever tegen elkaar botsen dan rechts houden...

Maar wie verder gaat, wie zich laat overzetten naar Feyenoord en Charlois en Katendrecht of wie de wandelvaart maakt door de havens en die vroeger ook eens gedaan heeft, die ziet en voelt andere dingen. De anders zoo volle Rijnhaven telt nu een enkel scheepje. De Maashaven, de trots der havens, zoolang de enorme Waalhaven nog niet heel en al in gebruik is, is een groote effen watervlakte waaruit eenzaam de donkere dukdalven steken. Geen „avenue of boulevard" van zeeschepen, geen knarsende lieren, snorrende elevators, donderende kolentips en erts-lossers. Slechts een of twee schepen zijn omzwermd door een aantal kleinere en gehuld in wolken stuivend regeerings-meel. Heel achterin ja ligt een vloot van verschillende schepen. Doch geen enkel opwekkend handels-geluid stijgt daaruit op, geen witte stoom puft uit de rompen, geen donkere rook wijst op de oer-kragtige machine-werking. 't Zijn bannelingen in dezen havenhoek: „opgelegde" Duitsche schepen, die door Englands heerschappij ter zee veiliger liggen te verinteressen hier, dan op den bodem van de zee. Maar dat die heerschappij niet onaangetast is, toont de Engelsche Harwichboot, die

stoutmoedig de geregelde vaart volhoudt. Zooveel mogelijk in den donkeren nacht en daarom dan ook is alles zwart gemaakt. Geen witte stijlen of masten of dekken of booten; geen glimmend koper zelfs dat de vaart door den donkeren nacht verraadt.

Alleen de Waalhaven biedt een wonderlijk-levendigen aanblik. Hier geen zeeschepen, doch de enorme watervlakte is overdekt met lange binnenschepen die een dicht bosch van masten en touwen doen oprijzen als een onuitwarbaar geheel. Meer dan duizend aken zijn hier de goedkope pakhuizen van meel, ook van kolen, ook van voedingsmiddelen voor België. Het is een dorp van vijf-

Een treffend verschil: „De Maashaven in vreedstijd, een en al drukte en bedrijvigheid".

Een treffend verschil: „De Maashaven in oorlogstijd, een effen vlakte en ledigheid".

zesduizend zielen, dat hier op 't water zijn gezamenlijk leven leidt. Maar de Maas zelf heeft niet haar gewonen aanblik. De boeien houden geen schepen vast en de water-oppervlakte is niet overzwermd door sleepbooten en motorvaartuigen... Geen wonder. Wijzen de cijfers niet uit, dat tegenover 10612 schepen van Aug. 1913 tot Aug. 1914 slechts een aantal staat van 3618 van Aug. 1914 tot Aug. 1915? Staat tegenover de dertien en een half miljoen tonnen-inhoud niet het armzalige derde gedeelte van iets meer dan vier miljoen in het oorlogsjaar? Zijn de gevolgen daarvan voor de stad, die een enorme bron van inkomsten heeft en hebben moet aan de havengelden, niet als een sombere terugslag van den strijd rondom ons? 841.000 gulden ongeveer in het oorlogsjaar tegen-

over ruim 2 1/3 miljoen in het jaar daarvoor is een vermindering die zich gelden laat...

En toch — al is dit alles somberstemmend, een zuivere afspiegeling van den totalen toestand is het niet. Wel is de handel in veel artikelen, door de contrabande-verklaring, zeer geschaad en in erts (waarop het havenbedrijf sterk was ingericht), zelfs zoo goed als te niet, doch de energieke Rotterdammers zouden geen Rotterdammers, geen handelslui zijn, als ze zich niet spoedig aan den toestand hadden aangepast en ervan gebruik wisten te maken. Een levendige handel heeft zich ontsponnen in die artikelen,

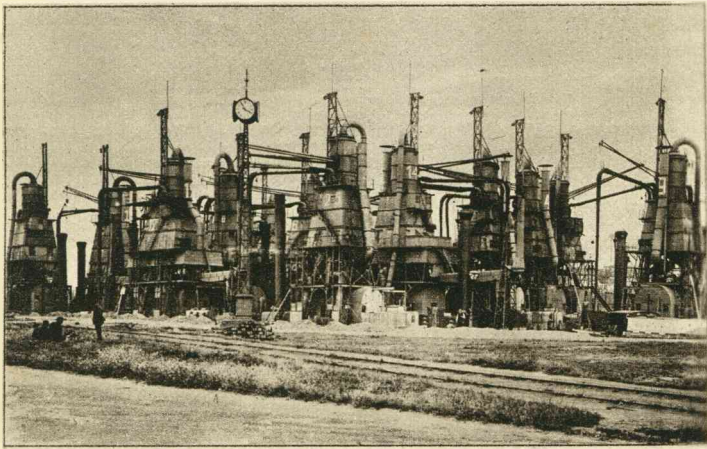
die geen contrabande waren, die wellicht schaarsch zouden worden, die veel gevraagd werden ter vervanging van andere enz. Rijst, katoen, olie zijn in ontzaglijke hoeveelheden verhandeld. Er waren maanden dat de kaden overvol stonden met katoen; weken, dat alle buitenruimte door vaten met verschillende olie-soorten in beslag was genomen, omdat het niet de moeite loonde ze op te slaan in de pakhuizen, omdat elk oogenblik het gebrek aan wagons kan worden aangevuld of omdat de N.O.T.-formaliteiten moesten worden afgewerkt. Katoen en meel vormden de artikelen waarop 't havenbedrijf steunde.

En buiten het havenbedrijf zelf om is er in verschillende branches stevig verdiend. De reederijen maakten goede zaken, omdat de vrachten tot meer dan 200% rezen! Verschillende schepen werden aan buitenlandsche maatschappijen b.v. voor vervoer van Engeland naar Frankrijk voor hoogen prijs verhuurd. Verscheidene schepen werden ook tegen flinke prijzen verkocht. De assurantie-maatschappijen maakten goede zaken door de molest-premies en de geldhandel is er evenmin slecht aan toe. De binnenvaart maakt tegenover de buitenvaart een

zeer goed figuur. Het aantal binnenschepen is slechts zeer weinig minder dan in normale tijden.

Inderdaad, er is op verschillend gebied ook geld verdiend. Alleen de wijze waarop is anders dan in normale tijden, is minder algemeen, zoodat de arbeidende stand het minst daarbij betrokken is. De stad in haar geheel, de gemeente lijdt dan ook ongetwijfeld onder den toestand. De toekomst moge dan ook in vervulling doen gaan de woorden die de burgemeester sprak bij de steenlegging van het Raadhuis: „de natuurlijke, gunstige ligging van Rotterdam zal onder geen enkele omstandigheid den handel kunnen vernietigen. Daarom is ons vertrouwen boven de tegenwoordige toestanden uit gevestigd op de toekomst".

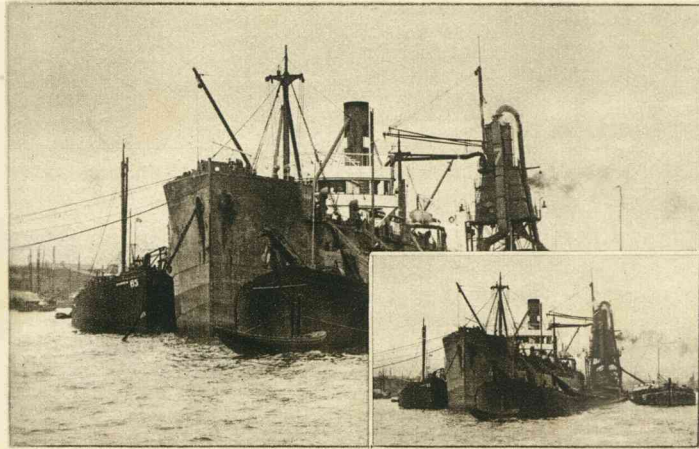
V.

Stil, op een hoop bij elkaar, liggen nu de anders zoo bedrijvige elevators.

Geregeld staan de kaden vol goederen. Nu eens is er gebrek aan wagons, dan weer wachten ze op uitvoer-consenten, meermalen ook zitten de pakhuizen propvol. Vooral katoen en olie zijn in enorme hoeveelheid aangevoerd geworden.

De verhouding van de scheepvaart in Rotterdam van het normale jaar 1 Aug. 1913—1 Aug. 1914 tot het oorlogsjaar 1 Aug. 1914—1 Aug. 1915.

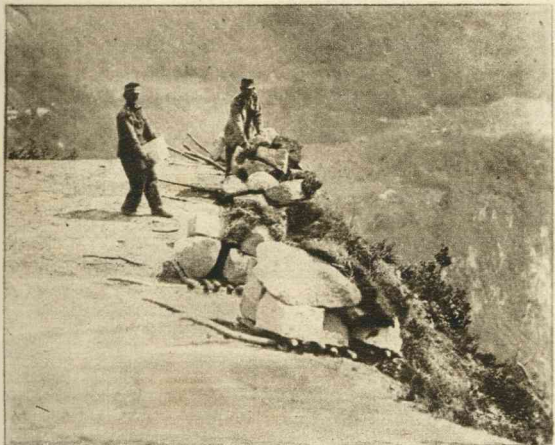
AANKOMST VAN TURKSCHGEVANGENEN IN EGYPTE.

Daar de troepen der Geallieerden op Gallipoli nog geen basis veroverd hebben, welke hun toelaat achter het front de gevangengenomen Turken in kampen onder te brengen, worden de krijgsgevangenen vanaf Gallipoli naar Egypte getransporteerd, waar het Engelsche rijk verschillende kampen heeft. Hierboven ziet men 'n dergelijk transport krijgsgevangenen in Egypte.

DE DUITSCHERS IN RUSLAND.

Generaal Von Mackensen, (x) aanvoerder van een der legers die in Rusland opereeren, gekiekt terwijl hij met zijn adjudant, te paard een rivier doorwaadt. (V.F.B.)

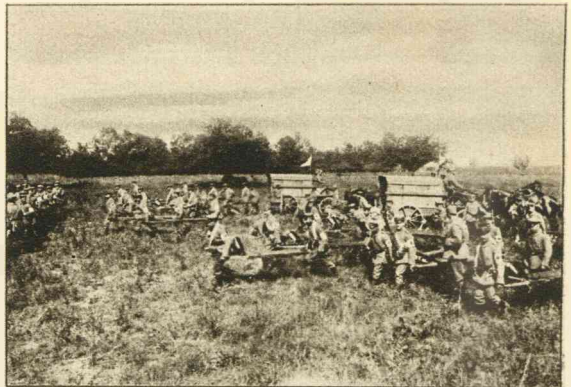
EEN NIEUW VERDEDIGINGSMIDDEL.

Bovenstaande foto, die wij ontvingen van een onzer correspondenten aan het Oostenrijksch-Italiaansche front, toont ons welke strijdwijze in deze bergachtige streken wordt toegepast. Op den rand van een helling worden zware stenen gelegd, die met behulp van stokken bij het naderen van den vijand, voor wien de stenen door middel van graszoden zijn verborgen, van de helling worden afgekantheld, meesleepend wat hun in den weg komt.

PÉGOUD, †

de ook in Nederland door zijn demonstraties te Rotterdam bekende Fransche vlieger, is gedood. Pégoud was de eerste lucht-acrobaat, die met zijn machine duikelingen kon verrichten, met het hoofd omlaag kon vliegen, enz. Gevoeliger verlies kon het Fransche vliegercorps moeilijk treffen. ((V.F.B.))

HET DUITSCHE ROODE-KRUIS.

Vanuit een centraalpunt achter het front der strijdende legers ondernemen de Roode-Kruissoldaten, voorzien van draagbaren en verbandmiddelen, hun gevaarlijke en moeilijke tochten over het slagveld tot het opzoeken der gewonden. Is een gekwetste gevonden dan wordt hij, na verloopig verbonden te zijn, naar het uitgangspunt gebracht, van waar de Roode-Kruiswagens hem naar het hospitaal vervoeren. (V.F.B.)

ROODE-KRUISHONDEN.

Reeds in een vorig nummer wezen wij op de ontzaglijke verdiensten van den Roode-Kruishond op het slagveld. Zooals men op onze foto ziet, zijn deze honden in het Duitsche leger op bijzondere wijze afgericht. Wanneer het dier een gewonde ontdekt heeft neemt het de wapens van dezen mede en waarschuwt de verplegers die hij dan naar den gevallen brengt. (V.F.B.)

HET TURKSCH IJZEREN KRUIS.

In navolging van het Duitsche leger heeft het Turksche legerbestuur sinds eenige weken voor de soldaten die zich gedurende dezen oorlog bijzonder onderscheiden, een IJzeren Kruis beschikbaar gesteld, waarvan wij hierboven een afbeelding geven. (V.F.B.)

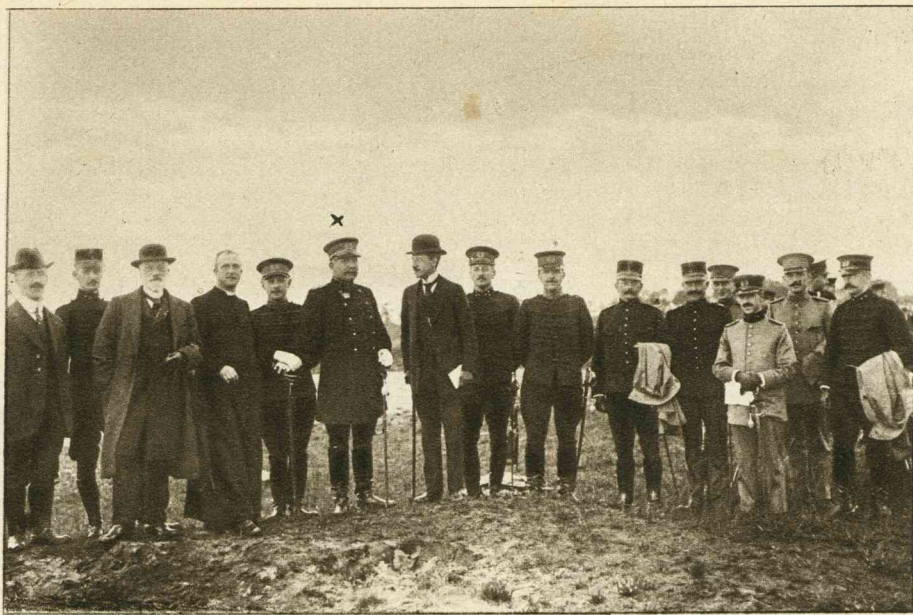
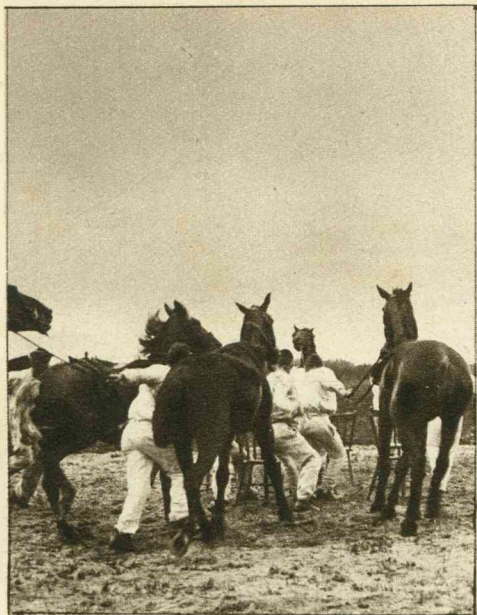
HET VERWOESTE LEUVEN.

Op een van zijn zwerftochten door België maakte een onzer correspondenten bovenstaande foto van Leuven, zooals ze er thans, nu het vonnis over deze schoone stad reeds meer dan een jaar geleden geveld is, uitziet. De bevolking is er nu ijverig bezig de straten begaanbaar te maken en het puin der neergeschoten huizen zooveel mogelijk weg te ruimen, opdat het leven er, voor zoover dit althans mogelijk is weer zijn normalen gang zal kunnen gaan.

EEN DUITSCHE COURANT IN WARSCHAU.

Sinds den 10en Augustus wordt door 't Duitsche legerbestuur te Warschau een courant uitgegeven, waarin de soldaten, die in de eerste linie in Rusland strijden, dagelijks de nieuwtjes kunnen vernemen uit hun vaderland en van de overige fronten. Voor een bedrag van 2 M. per maand wordt de courant hun overal nagezonden. (V.F.B.)

MILITAIR SPORTFEEST TE OOSTERHOUT.

Ter gelegenheid van den verjaardag van H.M. de Koningin zijn er te Oosterhout door de militairen op 31 Augustus Sportfeesten gehouden, die zeer goed geslaagd zijn en waarvoor heel veel belangstelling was. Hierboven links: De stoelenrit. De deelnemers stijgen op een signaal van hun paarden en trachten, hun paard aan den teugel voerend, een stoel te bemachtigen. Er zijn minder stoelen dan deelnemers. Wie er geen krijgt valt uit. Midden: Groep van leiders en deelnemers. In 't midden Generaal Terwisga (x). Rechts: Het hoedenspel. De deelnemers trachten met knuppels elkander den hoed af te slaan. Vooral dit nummer viel zeer in den smaak. (V.F.B.)

HET GAPEND GRAF VAN BERLIJN of: DE VLEGENPLAAG.

DOOR JOB STEYNEN.

O Christenenziele! gilde juffrouw Berlijn, die in het kleine keukentje met het afwasschen van 't ontbijtgerei bezig was toen er een dof gerommel klonk uit de belendende woonkamer, waar haar heer en echtgenoot het ochtendblad zat te herkauwen. Met zoo snellen hartklop, dat men van een internationaal record had kunnen spreken, en een gipswit gelaat, stortte zich de weduwe, — want in haar ijselijke verbeelding zag zij den beminden echtgenoot reeds dood, — naar de plek des onheils. Toen zij in het donkere portaal de deur opende, bespeurde zij een dikke duisternis in de kamer, die daareven nog vriendelijk was verlicht, en ze meende, dat ze nu stapelgek was; maar tot haar geluk, mag ik wel zeggen, begreep ze dat ze in haar naamloze verwarring de deur heelemaal niet had geopend, en ze herstelde haar verzuim. Wat zich toen aan haar ontstelden blik vertoonde, voltooide haar benauwenis: op den grond wees een ledige plek de plaats aan, waar daareven de leunstoel, die haren man bevatte, nog stond; iets verderop lag deze stoel ondersteboven, geflankeerd door een penantkast met openge-

vallen portretalbum en een vogelkooi, waarin de kanariepiet in vorm, kleur en doodsche onbeweeglijkheid aan een kluwtje gele haakwol herinnerde. Temidden van deze verwoestingen stond de arme heer Berlijn, en wreef zich een lichaamsdeel, dat ik voor geen geld met name noemen zou, maar hetwelk den beproefden man daarom niet minder pijn veroorzaakte, althans te oordeelen naar zijn, als in een lachspiegel, verwrongen gelaat, en het doffe gekerm, dat hij ten beste gaf.

Het duurde lang, eer de verschrikte juffrouw voldoende tot zichzelf gekomen was, zoo lang, dat de ongelukkige man intusschen wel herhaaldelijk kon zijn gestorven zonder één liefdevolle hand van vriend of maag, die hem de oogen toedrukte. Eindelijk echter hielp ze hem, wat in hoofdzaak daarin bestond dat zij hem toen op bitsen ondervroeg wat er gebeurd was.

„Ik wou een vlieg vangen . . .” bracht de man eindelijk hortend en stotend uit.

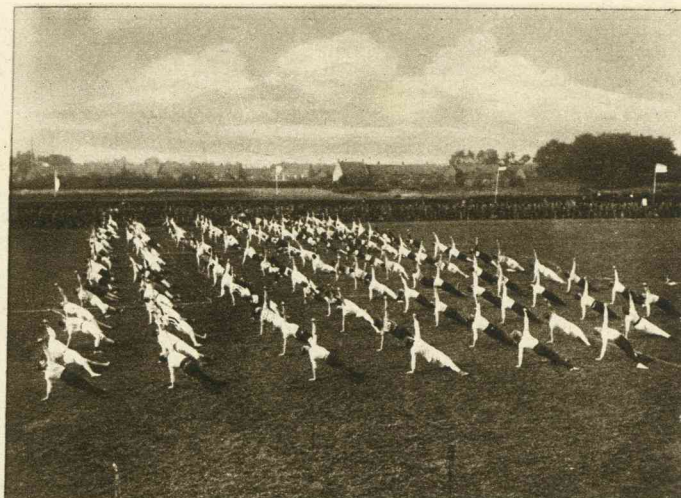
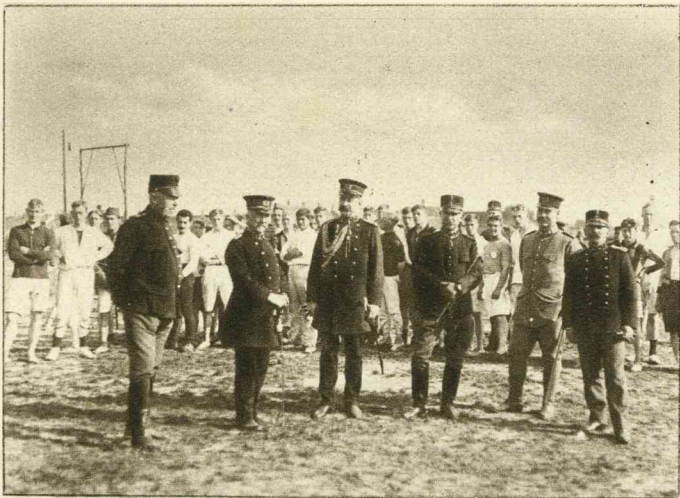
„Een vlieg? Al die herrie voor een onnoozele vlieg?” deed juffrouw Berlijn op een toon, die het midden hield tusschen vrouwelijke hatelijkheid en echtelijk mededoogen.

„Een onnoozele vlieg?” zoo viel hij uit, door deze woorden als door een leger niet van onnoozele vliegen maar van vergiftigde wespen gestoken, „een onnoozele vlieg? Mensch, mensch, je weet niet wat je zegt . . .”

En als zij, verbaasd door zijn apostolische ijverkoorts, hem met groote oogen en een wijddopen mond aanblikte, stelde hij met razende overtuiging zijn diagnose: „mensch, je bent ontoerekenbaar.”

Zij had intusschen den kanarievogel met toebehooren weder omhooggeheven, hij zijn leunstoel weer uit den chaos opgepikt; penantkast, album en verdere snuisterijen hadden hun plaats hervonden; in het vertrek was de orde weergekeerd. Niet aldus echter in de breinen der opgewonden echtelieden.

„Maar wat mankeert je?” stamelde de

MILITAIRE SPORTFEESTEN TE TILBURG.

Te Tilburg zijn op 30 Augustus schitterend geslaagde sportfeesten gehouden, waarvoor zeer veel deelnemers zich hadden opgegeven. Links de autoriteiten die bij het feest tegenwoordig waren. V. l. n. r.: Majoor Fabius, eere-voorz. der sportcomm.; Generaal Kleynhens; Generaal Weber, comm. der 4e Divisie, adj. in buitengew. dienst v. H.M. de Koningin; Kolonel Von Schmidt. Geheel rechts op de foto Kapitein Bierman, de energieke leider der sportfeesten. Rechts: Een overzicht van het terrein tijdens de wedstrijden. (V.F.B.)

ATHLETIEKWEDSTRIJDEN DER PHILIPS' SPORTVEREENIGING.

Zondag 29 Augustus zijn door Philips' Sportvereniging te Eindhoven Nationale Athletiekwedstrijden gehouden, waaraan de deelname zeer groot was. Links: Finale 400 meter hardloopen. Rechts: De kampioen van den driekamp speerwerpen, discuswerpen en kogelstooten, de bekende atleet J. Ploeger.

KAMPIOENWEDSTRIJDEN TE SCHEVENINGEN.

Jan van Gent, die na een emotie-vollen strijd gedurende de kampioenwedstrijden op Scheveningen, gehouden op 31 Augustus, lange-afstandkampioen is geworden. (Foto Sijes)

VOLKSSPELEN.

Een typisch nummer gegeven tijdens de door de bewakingstroepen van het Belg. interneringskamp te Harderwijk gehouden Volksspeelen.

ZWEMFEEST DER BELGISCHE GEINTERNEERDEN.

Met medewerking der Amersfoortsche Zwem- en Poloclub hebben de Belgische Geïnterneerden ter gelegenheid van den verjaardag van H.M. de Koningin een zwemfeest op de Zuiderzee georganiseerd dat schitterend geslaagd mag heeten. Hierboven de deelnemers aan de gespeelde waterpolo-match. (foto's Du Houx).

VROUWEN IN KRIJGSDIENST.

Al strijdende trekken de Russische legers terug voor den druk van de Duitsche troepen. Loopgraaf na loopgraaf wordt prijsgegeven, terwijl achter het front voortdurend nieuwe loopgraven worden aangelegd. Zelfs vrouwen helpen bij dit aanleggen onder toezicht van de militairen mede.

DE VERWOESTING IN POLEN.

Teruggekeerde Poolse vluchtelingen zoeken tusschen de ruinen van hun verwoeste huizen, de gespaard gebleven overblijfselen van hun eigendommen. (V.F.B.)

maar, dat hij zich op zijn kantoor zoogenaamd overwerkt had, en licht in het hoofd was, of ook wel eens loodzwaar; alleen maar dat hij soms midden onder het eten tusschen twee happen insliep, of ook wel gansche nachten lang er niet in slaagde, het nerveuze oog ook maar een kwartiertje te luiken; alleen maar dat hij rusteloos gelijk een ontstoken zevenklapper heen en weer schoot, of roerloos en slap als een ledige aardappelzak in zijn ruststoel hing.

Zijn zielstoestand was alleen maar zóó, dat de dokter in overleg met Berlijn's vrouw een rustkuur meer dan „dringend noodzakelijk” had gevonden, wilde 's mans loopbaan niet in een gesticht voor zenuwlijders eindigen.

Was het wonder dat de vrouw zich over 's mans toestand ongerust maakte?

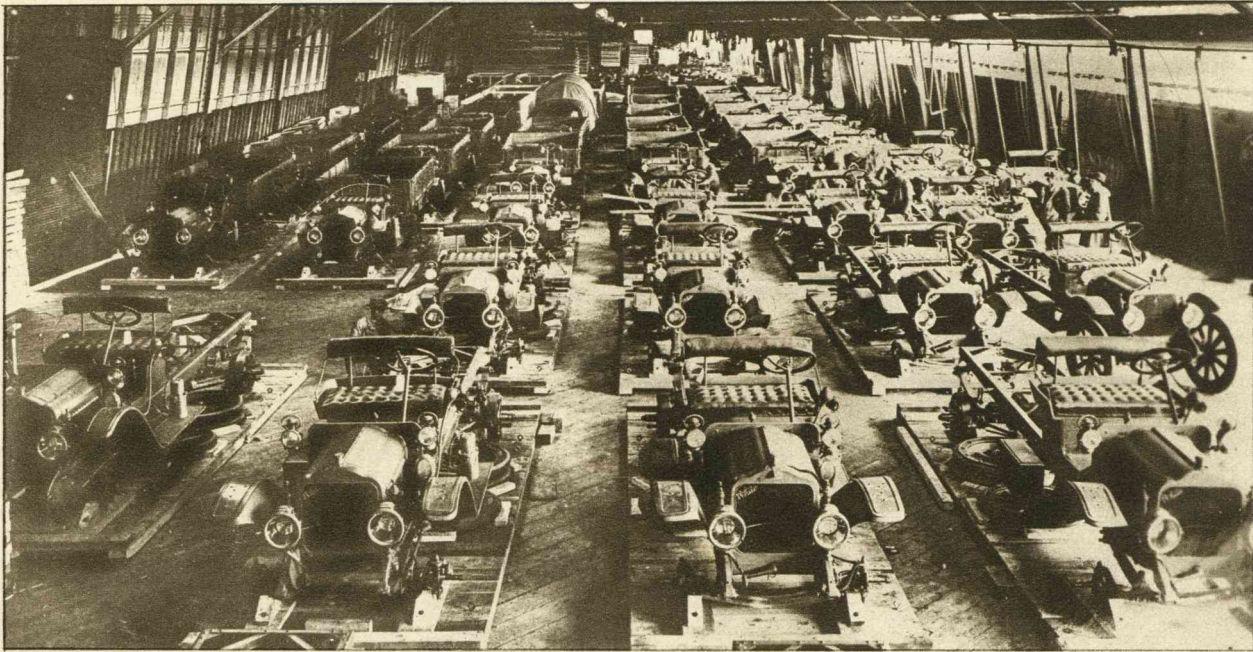
DE DUITSCHE OPMARSH IN POLEN.

Een onafgemaakte Russische loopgraaf, die bij de nadering der Duitschers vóór de voltooiing, door de Russen werd verlaten. (V.F.B.)

vrouw, hevig geschandaliseerd door zijn diagnose.

„Mij mankeert niets,” dat verzeker ik je,” riep hij boosaardig, en hij liet daarna onwillig het uitgeputte hoofd gelijk een rijpe vrucht neerploffen in de uitgespreide handen, waar het roerloos en zwijgend vertoeven bleef.

De vrouw zijner keuze bepeinsde wat hem toch wel gebeurd mocht zijn, dat hij zich zoo mateloos kwaadaardig tegen haar gedroeg, hij die anders zoo goedig, zoo halfzacht, ja, zeg maar, zoo zacht was.... Hem mankeerde niets, zei hij, en dat was gemakkelijk gezegd, maar bewijzen! daar zat het hem. Kletsen was goedkoop.... Hem mankeerde niets, behalve dan dat ze voor zijn rust, zijn herstel hier nu met de vacantie in dit boerenland zaten. Hem mankeerde niets; alleen

VOOR 13.000.000 DOLLAR AUTOMOBIELEN.

Door de Russische regeering is in Amerika een bestelling van 13.000.000 dollar aan vracht-automobielen gedaan. Wij geven hierboven een kijkje in een der fabrieken waar de automobielen worden vervaardigd.

Even leek het of Berlijn ook thans wederom in den trant van den ledigen aardappelzak op het incident reageeren zou, doch zie, daar bleek plotseling het tegendeel. Hij veerde ineens van zijn stoel op, en sprong gelijk een zevenklapper naar alle windstreken bijna tegelijk, om zich daarna voor de tafel op te stellen en met een stem, die door haar gedwongen kalmte bijna walging wekte, haar toe te voegen, terwijl zijn hand daarbij onophoudelijk op het openliggende nieuwsblad kletste:

„Wat wil jij nou met je „wat mankeert je”?

Wat mankeert je”, en dat tegen een man die zoo goed is als 't maar hoeft.

Ik vraag jou, of je nog wel in 't bezit van je volle verstand bent.

Wat praat je over een onnoozele vlieg...

OEFENINGEN VAN DUITSCHE PONTONNIERS.

Duitsche recruten van de pontonniers-afdeeling bezig met oefeningen op den Rijn nabij Keulen. In den huidige oorlog had het Duitsche pontonnierscorps meermalen gelegenheid zich te onderscheiden. (V.F.B.)

IN DE DUITSCHE GEVANGENENKAMPEN.

Een blik in het Duitsche gevangenenkamp bij Königsbrück, waar Fransche, Engelsche en Russische krijgsgevangenen ondergebracht zijn. (V.F.B.)

KONINGINNEDAG TE AMSTERDAM.

Hoewel het de wensch van de Koningin was, om Haar verjaardag evenals de vorige maal met het oog op de tijdsomstandigheden zonder feestbetoon te doen voorbijgaan, meende de Nationale Oranjevond te Amsterdam voor de kinderen zijner leden een uitzondering te mogen maken en vereenigde ze op de Westermarkt, met het doel een optocht te organiseren. Een aantal versierde fietsen, sportkarren enz., vormde de stoet, die zich van de Westermarkt naar den Tolhuistuin begaf, waar de kinderen op aangename wijze den dag doorbrachten. Hierboven, links: overzicht van den stoet met den zegewagen, die 't fraaiste nummer vormde. Rechts: de feestvierende kleinen. (foto's V.F.B.)

„Een onnoozele vlieg! Een onnoozele pest-epidemie! Een onnoozele wereldoorlog! Typhus, cholera, melaatscheid! Lees hier! Als je tenminste niet verblind bent van ouderwetsche vooroordeelen; lees als je gezondheid je lief is, vóór je tijd niet op den rand des grafs wilt staan.

De echtgenoot boog zich over het nieuwsblad en las:

„Roeit de vliegen uit! Zij zijn de doodsvijanden van de menschheid!” Tot zoover in zeer vette letters. Daaronder, in de gewone kolomletter, begon het: „Deze weerzinwekkende vuile wezens worden geboren en leven bij voorkeur in uitwerpselen, sputum en afval. Met hun steken veroorzaken zij bloedvergiftiging en besmettelijke ziekten. Nadat zij zich vergast hebben aan rottende kadavers en andere vuilnis, strijken zij neer in onze suikerpotten, op onze vleezen, in de melk en pappen, in de geleien, jams en vladen, en op de monden van volwassenen en kinderen, en infecteeren deze.” . . .

Tot zoover genaderd keek de vrouw wat angstig en verward op naar het gelaat des heeren Berlijn, dat op dit uur in bloeddorstigheid van expressie met een koningstijger had kunnen wedijveren. „Wat zeg je ervan? Wat zeg je ervan?” grijnsde hij, en sloeg daarbij de armen ten hemel. — „En als je je nog roeren kon, hier, maar daareven. . . mensch, ik had ze al, ik had ze onverbiddelijk, en daar viel ik over al dat meubilair.”

„Bestrijdt, doodt, vernietigt de vliegen,” staat er in de courant, en ik wil meehelpen, maar als je geen ruimte hebt, houdt alles op. En tóch...” voegde hij er ineens aan toe, terwijl hij met bliksemende oogen een zich verplaatsend zwart lichaampje op het nieuwsblad volgde, — „en tóch... wat lèt me!”

Meteen sloeg hij razend met de hand naar het dier, natuurlijk zonder het te raken, wat hem in machteloze woede in de lucht deed slaan, naar de hanglamp, naar het onderaan hangend schommeltje met porceleinen meisje, dat bezweek en op het tafelblad in gruzels sprong. Berlijn was bleek van woede, zijn veelal ziellooze blik schitterde als een zoeklicht, zijn mond was vochtig van den sefer, en de arme stakkerd beefde tot in al zijne gewrichten en gedingen. Uitgeput liet hij zich in den ruststoel vallen, waar hij hijgend en blazend geruimen tijd liggen bleef,

terwijl aldoor een flauwte hem gelijk een zwaard van Damocles boven het hoofd hing.

Bedroefd zette de echtgenoot zich tegenover hem, gereed om toe te schieten bij het minste alarm. Intusschen liet zij haren gedachten den vrijen loop, en gelijk een verborgen giftplant ontkiemde in haar eenzaam gemoed de

te laten druipen op een argelooze bruidsuiker. De aanblik van deze walgelijkheid vervulde haar met een volledig afgrijzen, vooral wanneer zij bedacht, dat ze daareven haar kopje thee gewoonweg nog had leeggedronken, nadat ze er drie doode vliegen had uitgevischt.

De echtgenoot sloeg nu plotseling kletsend met de hand op zijn voorhoofd naar een vlieg, die daar vertoefde; hij miste het dier, waar tegenover stond, dat hij zichzelf bijna een volslagen schedelbreuk bezorgde. Hij sprong overeind, de vlieg na, struikelde, en kwam terecht op de theetafel, die kantelde, waarbij zes koppen en schotels, een trekpot, melkkan, spelkom en suikervas, alles van het fraaiste Zwiebeldecor-porcelain het tijdelijke met het eeuwige verwisselden. Nog feller vertoerd door dezen schrikkelijken schadepost, greep hij een stoelkussen en wierp het naar het insect; het scheurde echter langs den schoorsteenmantel, waar het twee biscuit-herders, een porceleinen vas en een kristallen pièce-de-milieu als wegmáaide. Hij liet zich temidden van de puinhoopen op zijn stoel neer, en, gelijk een andere Jeremias, hief hij droeve klaagliederen aan, klaagliederen, die echter in de geboorte reeds werden verstikt, doordat de stem den doodelijk uitgeputten zenuwlijder begaf.

De man was thans deerniswaardig om aan te zien; zijn oogen puilden onverantwoordelijk ver uit hun kassen, de mond ging voortdurend open en dicht alsof hij gretig een partij onzichtbare lekkernijen verorberde, de armen volvoerden wonderlijke gebaren, die aan uiterst gecompliceerde gymnastiek-oefeningen deden denken.

Op het zien hiervan stiet zijn vrouw een gerekten schellen gil uit, als van een stoomfluit. Wat moest ze doen? Wat moest ze doen met dien man, die zoowaar voor een rustkuur hier gekomen was, en wiens zenuwgestel, wanneer het zoo voortging, binnen eenige dagen onherstelbaar in de war zijn zou. De dokter had haar gezegd, hem elke emotie te besparen, dan zou hij na een korte rustkuur wel weer heelmaal in orde zijn. Maar als het zoo moest gaan als thans . . . het werd een ruïne en misschien nog een geval van volslagen krankzinnigheid op den koop toe.

Intusschen pookte ze den gefolterden patiënt tot

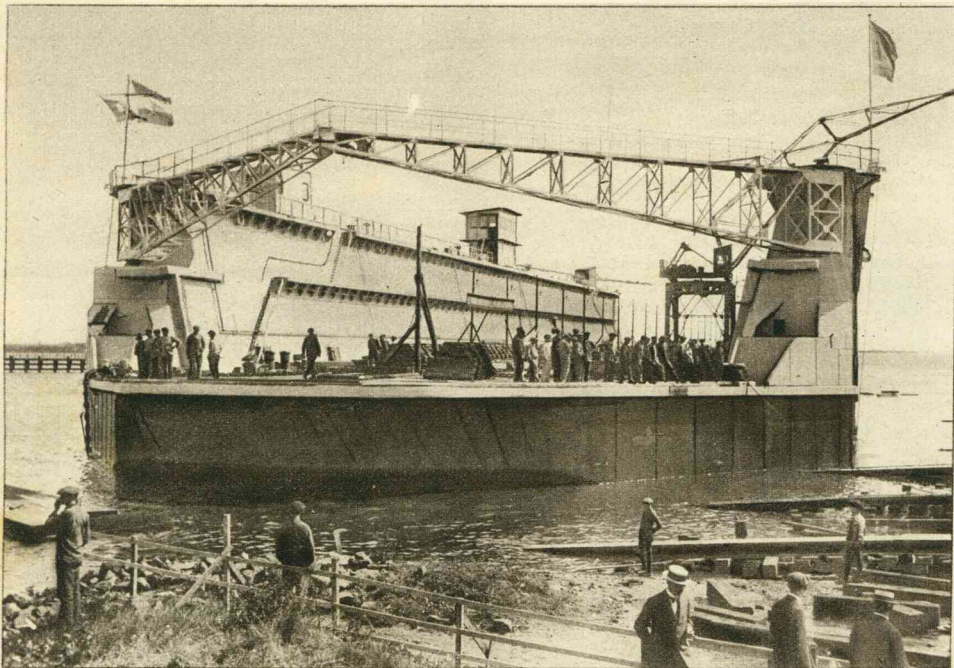

EEN NEDERLANDSCHE AMBULANCE NAAR SERVIË.

De leden der Nederlandsche Ambulance, die einde Augustus naar het Servische oorlogsterrein vertrokken is. In het midden de leider, dr. Doorenbosch. Van l. n. r.: de zusters M. Verwey-Mejan, Koning, Dordt, Hazevoet, Torbes, Smeltzer, Van Oyen, v. d. Veen, De Vries en Schermbeek. (V.F.B.)

ontevredenheid, — ontevredenheid met hun verblijf hier op het platteland, in de nabijheid van een boerenhof, waar vandaan de vliegen bij hoopen hun woon- en slaapvertrek bestormden. Ze gruwde ervan; haar hart draaide — zooals zij het noemde — in haar lijf om en om.

Zij vatte eindelijk moed om het artikel in zijn ganschen omvang te doorlezen, en haar afschuw wies tot een staat van kwalijkheid; een kwalijkheid, die zich bijna in daden omzette. In het blad was ook een lijntekening afgedrukt, die een, duizendmaal vergrootte, vlieg voorstelde, welke juist doende was met uit de griezelige slurf haar speeksel

EEN DROOGDOK TE WATER GELATEN.

Dinsdag 31 Augustus is van de werf te Schellingwoude nabij Amsterdam het Wilhelmindroogdok te water gelaten dat voor rekening van de Wilton's Scheepswerf en Machinefabriek te Rotterdam gebouwd was door de heeren D. Goedkoop en Zoon, Directeuren der Nederlandsche Scheepsbouw Maatschappij. Van heinde en ver waren de nieuwsgierigen bijeengestroomd om het te water laten, tijdens welk oogenblik onze foto genomen werd, bij te wonen (V.F.B.)

DEMONSTRATIE MET EEN SLEEPDREG.

Onder leiding van den heer A. J. Meijerink zijn verleden week op het Spaarne te Haarlem demonstraties gehouden met een sleepdreg, die speciaal bedoeld waren om aan te toonen hoe met behulp van deze dreg te water geraakten, waarvan men vermoedt, dat ze op den bodem liggen, op het droge gebracht kunnen worden. De demonstraties, die gehouden werden voor het politiekader en de agenten, slaagden zeer goed en trokken veel belangstelling.

bedaren te brengen, wat haar eindelijk gelukke. Maar nauwelijks was hij weder een weinig tot zichzelf gekomen, nauwelijks had zijn bezorgde echtgenoot de diggelen bijeengeraapt en geschuijd, en stond ze gereed, om alles aan de pensionhoudster te gaan rapporteren, als de oogen van den lijder zich op een bevestigend donker voorwerp vestigden, en hij eensklaps naar den wand vloog om met een fellen mep... een Chineesch bordje aan stukken te slaan. De vrouw begon nu te schreien, de man echter loerde met een fanatieken blik het, natuurlijk ontsnapte, vliegje na.

„O, o, o, 't is nog niet genoeg,” jammerde zij. Hij gaf geen blijk, dat hij haar verstond, ja, het leek wel of hij zelfs van haar aanwezigheid in het vertrek geen notie had, want den blik van doodelijken haat op het behang achter zijn echtgenoot vestigend, liep hij voort, als wilde hij door haar henen stappen, en stond vóór zij het wist op haar voet met bijbehorende ekstroogen.

„Au, au,” jammerde zij.

„Wat au?” snauwde hij, voor een wijle tot staan gebracht, „wat jij met je au?”

„Au, au, je staat op mijn voet...”

De patiënt trok zijn voet terug; hij had het niet bemerkt. „Ga nu eens zitten,” vermaande zijn ega hem, en leidde hem bij de hand naar zijn leunstoel. Zij nam dan plaats tegenover hem, en trachtte hem kalm en zakelijk te onderhouden over den toestand.

„Je bent hier voor je rust gekomen,” begon ze welmeenend, „je mag je niet opwinden. En die jacht op die dieren maakt je zóó overstuur, dat je over een etmaal of wat in mekaar zult zakken, afgezien nog van de schade, die je om je heen aanricht. Ik voor mij geef geen gulden voor den fijnsten inboedel zo lang jij er middenin zit, met ook maar één vlieg tegenover je. Maar geloof me, dat jagen geeft niks.

„Daar zit weer zoo'n ellendeling,” riep de patiënt plotseling uit, en hij vloog overeind, „wacht, jij, menschenmoordenaar, jij, longen-, lever- en nierenbesmetter, ik zal je even afdrogen. Jou, bacillendragers, van mij zal je geen satisfactie hebben, smeerpots.”

Met moeite weerhield de vrouw hem, en ontwikkelde haar denkbeelden: ze zou een vensterhor kopen, hier en daar van die lijmlinten als griezelige centimeters ophangen, schotels met vliegenvergif, lijmstokken en vallen neerzetten. Die dan nog rondvlogen, zouden ze voorzichtig dood zien te slaan, zonder den inboedel in den grond te boren.

„Ik heb geen rust als ik er een zie,” riep Berlijn als in razernij uit, „ik kan me niet inhouden. Ik moet er op los.”

En als in hallucinatie staarde hij naar het plafond, waarop hier en daar vliegen als kleine acrobaten met hun zuigvoeten vastgeklemd ondersteboven rondpassagierden. „De vuilpoetsen, wie weet waar ze vandaan komen,” bromde hij woest, „van welke mestvaalten, beerputten of rottende kadavers...”

De vrouw onderbrak zijn gruwelijke mijmerijen met het voorstel om de wapenen tegen het vliegengevaar te gaan inkoopen. En zoo geschiedde.

Het woon- en het slaapvertrek beide waren onkenbaar geworden; alom zag men lijmstokken in flesschen, borden met formaline-oplossing, vallen als viezerige kaasstolpen op kasten, tafels en elders opgesteld. Overal waar 'n haak, kram, duim of spijker voorhanden was, hing daaraan een vies lijmlint; de ramen waren van horren voorzien. Het hielp. De vliegengevaar was tot een minimum ingekrompen. Toch zwierven er nog verscheidene langs plafond en muren,

en de patiënt, eenmaal door een woesten haat tegen het vliegenvolk beziel, was niet bevredigd door de honderden lijken, die alom aan de stokken en linten kleefden. Hij wilde persoonlijk ook medewerken om het mensdom

achteruitgang van zijn zenuwgestel. Voeg hierbij de eindeloze vermaningen van zijn welmeenende echtgenoot, en de daaruit voortvloeiende tweedracht, en ge zult begrijpen, hoe het uur waarop de landelijke rustkuur geëindigd was, een uitkomst voor 's mans zenuwen heeten mocht.

Dof-oogig, hol-wangig, en met een gelaatskleur als een graszode, was Berlijn nauwelijks een schaduw meer van wat hij geweest was, toen hij zijn verdiepinkje weer betrok in de stad, waar het ook niet alles was, maar althans de gehate insecten, betrekkelijk schaarsch waren. De dokter, bij zijn bezoek zoozeer verbaasd over het uiterlijk van zijn patiënt, geloofde even aan een smakeloze grap: dat de man zich namelijk als overledene gegrimdeerd had. Doch al spoedig bespeurde hij de ijsselijke werkelijkheid: de rustkuur daarginds was Berlijn als een levensgevaar geweest, als het gapend graf. Het kostte hem heel wat moeite, om zelfs met de hulp van de trouwe echtgenoot den ontredde Berlijn te

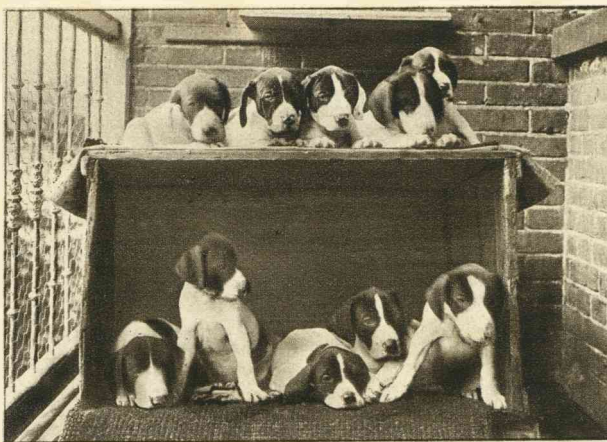
doen herstellen van zijn mislukte rustkuur, van het verblijf in de gezonde, landelijke omgeving, waar, letterlijk naar zijn eigen woorden, 's mans graf had gegàapt, — iets wat gij lezers, naar ik hoop niet gedaan hebt bij het lezen van dit droef relaas, hetwelk trouwens bij dezen onherroepelijk ten einde is.

ALG. NED. BOND VAN SCHOENFABRIKANTEN.

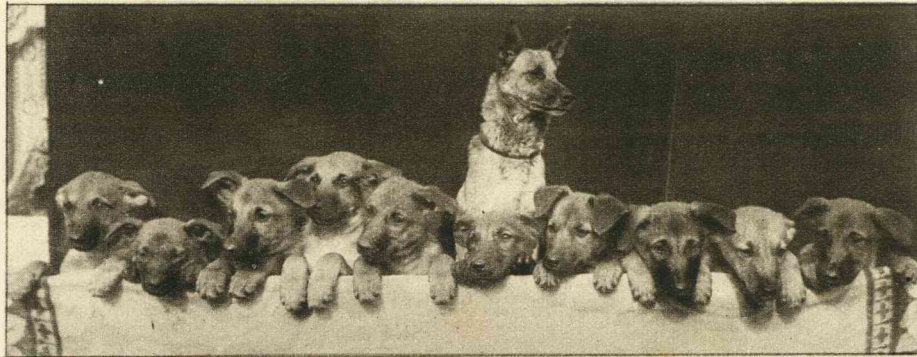
Onder voorzitterschap van den heer Jos. de Pont, hield de Algemeene Nederlandsche Bond van Schoenfabrikanten verleden week te Tilburg zijn jaarlijksche vergadering, die door een 20-tal leden uit verschillende oorden des lands werd bijgewoond. (V.F.B.)

van de afschuwelijke plaag — bloedvergiftiging, steenpuisten, negenooogen, tuberculose, cholerine, en meer bezoeken van dien aard te — verlossen en overal liep hij rond met een afgedragen muil in de hand, in gangen en

EEN AARDIG GEZELSHAP.

Een onzer abonne's zond ons bovenstaande opname van een nest jonge honden met verzoek deze foto in „Panorama” te willen opnemen. Als bijzonderheid deelde men ons nog mede dat de vader is Sanon, van den heer W. C. Teurlings te Rotterdam en de moeder Juno, eigenaar de heer Th. J. van Straaten eveneens te Rotterdam.

BELGISCHE HERDERSHONDEN.

Een nes gladharige Belgische Herdershonden, geboren 9 Juli 1915. Moeder is de op verschillende tentoonstellingen te 's-Hage en Rotterdam bekroonde Nora, eigenaar de heer J. J. van Wette te den Haag. De vader is de in sportkringen bekende Max II, geboren te Moll in België. Deze verwierf zeer vele eere- en speciale prijzen. Dit nest jongen zal op de a.s. tentoonstelling te Amsterdam, welke gehouden wordt op 11 en 12 September, worden geëxposeerd. Op de foto zijn duidelijk zichtbaar de mooie zwarte maskers welke dit ras kenmerken.

portalen, in de keuken en op het erf, ja, in de naburige boerderij, en sloeg ze deerlijk meestal mis, maar nu en dan ook raak. De oogst van insecten was niet in verhouding tot de ontzaglijke inspanning en den pijlsnelen

DE GESCHIEDENIS VAN HET WONDER-EI DAT GROEIDE

DOOR HENKIE

an eieren gesproken,” geen mensch had het woord „eieren” in zijn mond gehad, maar Teunis Roskam met zijn gewone onstuihmigheid verstond de vraag: „Hoe komt hij er bij,” door een der aanwezigen geuit, verkeerd, en maakte er gebruik van om een

van zijn verhalen te luchten

„Van eieren gesproken, jullie hebt zeker nooit gehoord van dat merkwaardige ei dat mijn broer eens had?”

Hij keek vragend den kring rond (ik mag wel schrijven: uitdagend, vijandig dat iemand het zou durven wagen te knikken). Niemand knikte evenwel; eenigen zeiden „nee,” anderen schudden hun hoofd en de rest deed geen van beide of allebei. Teunis was voldaan en stak van wal.

„Dat dacht ik wel,” ging hij voort. „Ik verwachtte niet dat jullie ervan zouden weten, ofschoon er kans op was, want er is reusachtige reclame over gemaakt en het bericht ervan in alle mogelijke buitenlandsche bladen overgenomen.

„De geschiedenis werd het eerst meegedeeld in een geïllustreerd blad, waarin twee foto's waren afgebeeld van een ei op verschillende tijdstippen zooals de begeleidende tekst meldde. Ze waren genomen op de helft der oorspronkelijke grootte.

Het bericht bevatte het volgende: „Wij drukken hier twee merkwaardige foto's af van een ei, die ons zijn toegezonden door den heer Benjamin Roskam, eigenaar van het hoenderpark „Nooit gedacht.” Deze heer

schrijft ons: „De eerste foto was genomen twee dagen nadat ik het ei vond. Het was een veel kleiner ei dan door een van mijn kippen gelegd wordt; nauwelijks zoo groot als een musschenei. Ik plaatste het als een curiositeit

BLOEMBOLLENVEILINGEN TE BEVERWIJK.

Op initiatief van het Hollandsch Bloemkweekers Genootschap, afdeling Beverwijk, worden sinds eenigen tijd aldaar zoogenaamde droge veilingen gehouden van Bloembollen. Terwijl deze veilingen vroeger op langen termijn werden gehouden geschieden ze nu uitsluitend à contant. Dat de veilingen, die onder leiding van de heeren Jb. Meijer, A. P. Kochx en H. Sluiter in hotel „De Zon” worden gehouden, door veel koopers worden bezocht, bewijst het feit dat in 4 weken tijds van f30.00 tot f40.000 bollen werden geveild.

bover in het rek. Ge kunt u mijn verbazing voorstellen, toen ik, er twee dagen later naar ziende, het zoo groot vond als de eerste foto aangeeft. Het ei was gegroeid en was nu iets grooter dan dat van een krielkip. Onmiddellijk nam ik mijn kamera en fotografeerde het. Het van nu af nauwkeurig gadeslaande zag ik het met den dag grooter worden. Drie dagen later nam ik de tweede foto, het ei had nu een lengte van zeven en een halven centimeter en een breedte van vier centimeter en nog steeds ging de groei voort."

"Aldus luidde het bericht en jullie zult me allen toegeven dat dit een zeer merkwaardig bericht was. Wie had ooit gehoord van een ei dat grooter werd, nadat het gelegd was? Niemand, natuurlijk! Nooit had men aan zooiets gedacht en als het aan een van jullie was gevraagd, weet ik zeker dat jullie gezegd zouden hebben dat het onmogelijk was.

"Maar daar is nu geen sprake van. Ik zal jullie nu vertellen hoe het ei groeide. Die zelfde week was het bericht door een ander tijdschrift opgenomen onder den titel: „Een groeiend ei." Het bericht luidde als volgt: „Het nieuwste natuurwonder is een ei dat groeit, nadat het gelegd is.

De heer B. Roskam, eigenaar van een hoenderpark in Overijsel, heeft bij een van zijn kippen een ei gevonden niet grooter dan dat van een musch. Het was nog geen drie centimeter lang en twee centimeter breed. Na twee dagen had het de grootte van een gewoon kippenei, een waarover geen enkele kip zou behoeven te blozen. Op dit oogenblik heeft het reeds de grootte van een ganzenei en meet 9 cM. bij 5 cM. De eigenaar staat in voor de juistheid der opgegeven maten. En nog steeds groeit het ei."

"Aldus luidde dit nieuwe bericht. Jullie zult hebben opgemerkt dat het veel meer details bevatte; dat het berichtte, dat het ei was gelegd door een kip, dat de groei nog steeds toenam en de maten nauwkeurig waren opgegeven. Ik was ook nieuwsgierig en ging naar mijn broer, die nu het ei liet zien; de kip zag ik niet. Het ei ging nog steeds voort te groeien. Ik begon belang te stellen in het geval en schreef aan een persberichtenbureau met het verzoek om met open oog en scherpe schaar alle berichten uit te knippen en mij toe te zenden, die in de pers over het groeiende ei verschenen. De volgende week ontving ik een heelen bundel uitknipsels van alle mogelijke dag-, week- en maandbladen. En steeds werden me er meer toegezonden.

"Na veertien dagen was er geen blad meer in Nederland dat de geschiedenis van het wonder ei niet had vermeld. „De Plumgraaf" wijdde er een hoofdartikel aan."

Teunis zweeg even en zocht in zijn borstzak.

"Ah, hier is 't! Ik zal 't jullie voorlezen.

"De mededeeling van onzen correspondent, den heer Roskam, betreffende de merkwaardige speling der natuur, die hij bezat in een groeiend ei, zal zeker de grootste belangstelling bij onze lezers wekken. Voor den leek mag het onverschillig zijn of een ei groeit of niet, maar voor allen die bij de pluimveecultuur betrokken zijn, hetzij uit liefhebberij of uit profijt, moet het feit dat een ei kan groeien de meest mogelijke belangstelling wekken. Het beteekent een revolutie in de kippenteelt, en zal op de eiermarkt onvoorziene gevolgen hebben, zoowel voor den producent, (wij bedoelen natuurlijk den boer!) als voor den consument. In 't vervolg zal de waarde van het ei met zijn ouderdom niet verminderen maar juist vermeerderen. Vooral voor den kippenboer is dit nieuws van het grootste belang. Het is duidelijk dat zoolang een ei groeit, de levenskiem nog niet dood is en het dus steeds geschikt is om als broedei te worden gebezigd en hoe grooter ei des te grooter kip. De tijd is dus niet ver af meer, dat het aan bekwame vaklieden gelukken zal door zaakkundige teeltkeus kippen te verkrijgen zoo groot als struisvogels; en waar deze groote kippen wederom grooter eieren zullen leggen, is het niet onredelijk aan te nemen dat er geen grenzen zullen zijn voor de afmetingen,

die het broedsel in de toekomst zal aannemen. In ons volgend nummer hopen we op dit merkwaardig onderwerp terug te komen."

"Merk je wel hoe de verwachtingen steeds grooter worden,"

SPOORLIJN DORP-STATION N.-SCHARWOUDE.

Verleden week werd onder groote belangstelling de nieuwe spoorlijn Dorp-Station Noord-Scharwoude geopend, hetgeen gepaard ging met tal van festiviteiten in de betrokken dorpen. Wij geven hierboven een groep der genoodigden en comitésleden. (V.F.B.)

zei Teunis, nadat hij zijn lezing geëindigd had. „'t Is een grappig serieus artikel. Mijn broer was echter geen correspondent van hun blad, de redactie had het geheel geknipt uit „Avicultura" en hier en daar een woord veranderd, snap-je?

"O ja, er werden zelfs gedichten op gemaakt. Wacht eens, hier heb ik er net een:

HET WONDEREI.

Geacht Publiek, wil, wat 'k schrijf hier, lezen zeer attent.

EEN ONDERSCHIEDING.

Het nieuwe vaandel dat Zondag a.s. aan het landstormcorps der Limburgsche jagers zal worden uitgereikt. (V.F.B.)

't Is 't waar verhaal van 'n wonder ei, tot nog toe onbekend.

Dit ei was, toen men 't vond,

Als alle eieren rond,

Maar, da's raar

't Was zoo groot of liever zoo klein

Als een grauwe erwt of capucijn.

Doch 't groeide, 't werd steeds dikker

En was spoedig zoo groot als een knikker.

En toen 't een paar dagen stil had gelegen,

Had 't de grootte haast van 'n kipei gekregen

En steeds ging — 't is ongehoord,

Op mijn woord —

Het groeien gestadig en onverpoosd voort,
En mag men de laatste berichten gelooven,
Dan gaat 't nu reeds den omvang van een struisei te
En als 't met groeien zoo door blijft gaan, [boven.

Kijkt niemand voortaan

Een gewoon kipei meer aan

En gaat de kippenteelt finaal naar de maan.

Doch — misschien komt er voor dien

[tijd wel 'n luchtje aan.

"'t Is een prulldicht," ging Teunis voort, „ik zou 't veel beter kunnen maken; maar 't is in allen geval een bewijs, dat het ei de algemeene aandacht trok.

Ik zal je niet vervelen met te vertellen van de pakken brieven die mijn broer ontving van particulieren, die nieuwsgierig waren naar meer bijzonderheden, en van wetenschappelijke personen en genootschappen. De meesten vroegen naar den afloop, sommigen noemden Ben een leugenaar. Een was er zelfs die om honderd gulden wedden wilde, dat Ben het groeiende ei niet kon toonen. Ben nam de weddenschap aan en won. Maar ik loop op mijn verhaal vooruit. Spoedig begon de buitenlandse pers belang te stellen in het natuurwonder; tot zelfs in Amerika verschenen er artikelen en afbeeldingen van. Een tijdschrift was er zelfs dat een serie foto's gaf van den groei van het ei, beginnende bij de grootte van een erwt en eindigende met een ei van 45 cM. lengte en 20 cM. breedte, als zijnde de omvang volgens de laatste metingen.

"De foto's waren begeleid van een artikel over een volle pagina. O, stel je gerust, ik zal jelui er niet mee vermoeien, hoewel ik 't mij nog geheel herinner. Ik geef jullie alleen het hoofd dat er boven stond."

En hij las van een ander stuk papier:

HET EENIGE EI!!!

HET GROEIT!

HET HADE EERST DE GROOTTE VAN EEN ERWT

NU IS 'T ANDERHALVEN METER HOOG!

DE GROEI IS IEDER UUR OPGENOMEN

DOOR EEN COMITEE VAN EXPERTS!

WAT ZAL HET UITBROEDEN??

"Den volgenden dag kwam een New-Yorksches blad met een opzienbare mededeeling," ging Teunis voort. „Het gaf toe dat het ei groeide; het gaf toe dat het een lengte had van één meter zeven en vijftig centimeter; 't erkende dat experts uit verschillende landen rondom het ei gezeten den groei hadden gadeslagen; maar... maar toen een der vaklui de centimetermaat in handen kreeg, waarmee Ben den omvang van het ei had opgenomen, bemerkte hij dat de centimeters voortdurend kleiner werden. Kon iets daaraan zoo bevorderlijk wezen als de lichtgeloovigheid van een vertrouwend publiek? Het was een lumineus idee!

"Welnu, om kort te gaan, de meest fantastische variaties op 't oorspronkelijke thema gingen de wereld door."

"Natuurlijk heeft dat ei nooit bestaan!" merkte een wijs man onder de toehoorders op.

"Zeker!" antwoordde Teunis ernstig.

"Wat? Wil jij beweren, dat een van jouw broers kippen zoo'n ei gelegd heeft?" brak nu een ander ongeloovige luisteraar los.

Om Teunis lippen speelde een fijn lachje.

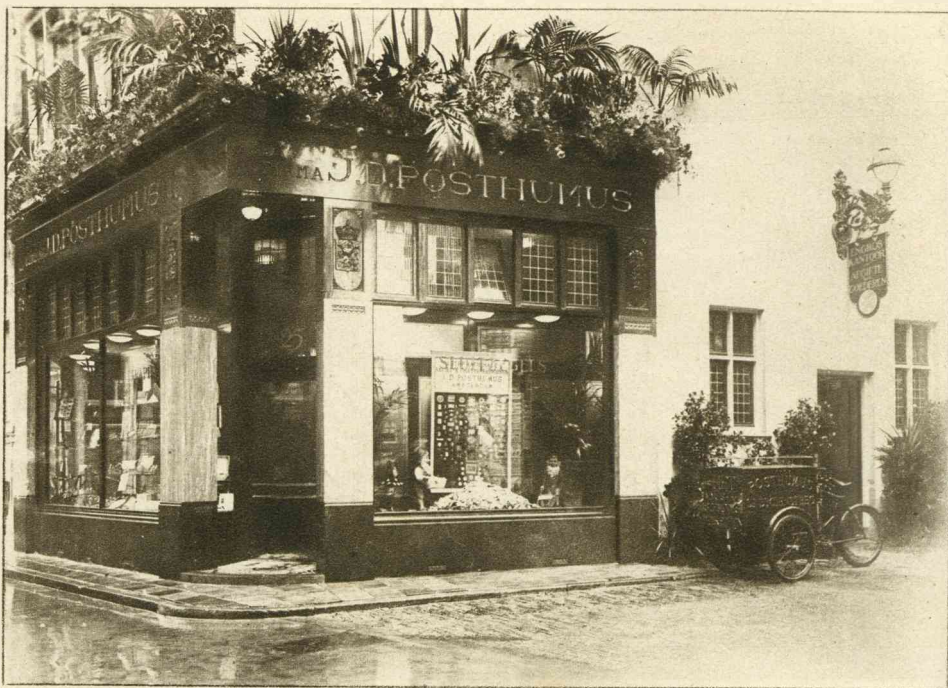
"Volstrekt niet," zei hij. „Dat heb ik in 't geheel niet beweerd. Kijk maar zorgvuldig het eerste bericht na. Daar staat niet dat het ei gelegd was; neen, hij „vond" het ei, en ik heb het gezien en dat deed ook de man die honderd gulden verwedden wilde en toen hij ze verloor niet betaalde.

"De roem dien het ei behaalde is een duidelijk bewijs ervan, hoe een kleine waarheid door den duim van een journalist wordt uitgebreed tot een groote leugen. De waarheid was dat het ei werkelijk groeide, maar... het was geen kippenei, doch de vrucht van een eierplant."

EEN NIEUWE SYNAGOGUE.

Intérieur-opname van de verleden week in de Watergraafsmeer nieuw geopende Synagoge. (V.F.B.)

EEN JUBILEUM.

(V.F.B.)

Verleden week herdacht de bekende Amsterdamsche stempelfabriek der firma J. D. Posthumus den dag waarop zij vóór 50 jaar werd gevestigd. Hierboven een foto van 't versierde perceel der firma.